

ЖЕТЯ

ПАСОПИСЬ

1/159 січень 2020

ЛВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ АРХИЄПИСКОПА І МИТРОПОЛИТА ЛВІВСЬКОГО НА 2020 РІК

**Боголюбивим владикам, всесечесному духовенству, преподобному чернецтву,
возлюбленим братам і сестрам мирянам у Львівській Митрополії
Дорогі у Христі!**

Коли заглиблюємось в історію народження Ісуса Христа, стараємось зглибити глибочинь і складність цієї події. Насамперед, що Марія з опікуном, святим Йосифом, подалися в дорогу з Назарету у Вифлеєм, щоби взяти участь у переписі населення, що ініціював кесар Август. Свята родина спішила виконати наказ цісаря, в якому Марія бачила волю Бога. Хоч це не була аж дуже велика віддаль від Назарету до Вифлеєму, однак за один день годі було подолати близько 150 км, тим більше, що потрібно було йти пішки або їхати верхом на ослі. Дороги здебільшого пролягали пустинними місцями та перетиналися різними стежками. Існувала небезпека нападу шакалів, гієн, що могли переслідувати людей. Необхідно було передбачити усе. Звичайно, Небесний Отець опікувався святою сім'єю, але їхнє життя проходило звичайним способом. У Святому Писанні не описано перебігу подорожі, як йшла свята Родина, де ночували, які були труднощі.

Святий апостол Лука описав прибуття Йосифа з Марією у Вифлеєм, щоб реєструватися на перепис, а Марії якраз прийшов час родити. Святий Лука, як благородний та чеснотливий апостол, написав, що «вона породила свого сина первородного, сповила його та поклала в ясла, бо не було їм місця в заїзді» (Лк. 2,7). Євангеліст Лука нікого не звинувачував, що ніхто не знайшов місця для народження Спасителя світу в своєму домі. Він не закидав мешканцям Вифлеєму їхньої байдужності чи неухважності, лиш відверто стверджував брак місця в помешканнях людей. Свята Родина прийняла такі строгі умови, які допустив Небесний Отець для народження свого Сина. Радість Йосифа та Марії від народження Божого Сина значно перевищувала невідгідні умови, незручне повивання Дитятка у яслах, у яких народився Спаситель світу.

До цієї історії Господь залучив небесних ангелів та пастухів. Боже Провидіння вирішує усе дуже просто й звичайно. Усе небо раділо, бо велике число небесних сил прославляли Бога, а пастухи стали свідками цього незвичайно побожного й глибокого дива: «Слава на висотах Богу й на землі мир людям його вподобання!» (Лк. 2,14). Господь не вибрав пастухів, як людей, що відзначалися особливим побожним життям. Ні! Подібно Господь покликав Мойсея, щоб вивів ізраїльський народ з єгипетської неволі; чи сказав помазати Давида на царя; або Ісус вибрав рибалок на апостолів, бо так сподобалося Богові – покликати людей без жодних їхніх заслуг.

Важливі слова написав святий євангеліст Лука про ставлення Бога до простих пастухів. Їм з'явився ангел; правда, вони не впали лицем на землю, бо слава Господня осіяла їх, хоч великий страх огорнув їхні серця. Пастухи ніколи не зустрічалися з подібною подією, щоби до них промовляв сам ангел з неба, якого вони розуміли й згодом не лякалися, а лиш слухали його слів. Небесний дух розмовляв їхньою мовою й сповістив, що їм не потрібно боятися, а радіти й бути шасливими від того, що народився Спаситель. «Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість...» – такі слова промовив ангел, а страх має силу паралізувати людину в пошуках Бога. Коли б пастухи продовжували перебувати у страхі й не послушали б ангела, то залишилися б на місці й не побачили б Ісуса в яслах, не зустріли б святої Родини. Ангел переказав їм від Небесного Отця не лиш звістку про народження свого Сина, але дарував їм свободу і звільнив від страху.

Страх обмежує людину в її діяльності, в пошуку правди, у висловлюваннях, у виборі, в тому, щоби людина була собою. Господь же бажає розблокувати в кожній людині страх, вчинити її вільною, здатною бути людиною, чинити волю Бога. Господь допоміг пастухам перемогти страх; вони побачили духів небесного війська й чули, як вони прославляли народженого Месію. Це розбудило в них віру: «Ходімо лишень до Вифлеєму та подивімося на ту подію, що Господь об'явив нам» (Лк. 2,15). Пастухи прибули до вказаних ясел. Мабуть, їм добре було відоме це місце, тому легко знайшли святого Йосифа, Пречисту Богородицю й народжене дитя Ісус. Вони першими побачили народжену Радість всього народу, і то не лиш ізраїльського, а Радість народу усього світу! Вони радо розповідали Йосифові та Марії усе, що ангел сказав їм про хлоп'ятко. Ті, хто чув цю розповідь, дивувалися, а Марія зберігала в серці почуте й роздумувала про великі діла Господні.

Мудреці також шукали народженого Царя і про свої благородні наміри повідо-

мили Ірода, бо не знали місця народження. Від первосвящеників та книжників цар Ірод довідався, що у Вифлеємі Юдейському має народитися вождь, тому посилав мудреців до Вифлеєму. На жаль, не всі раділи народженню Спасителя. Ірод затривожився, шукав способу, щоби вбити народженого Царя, якого Царство – не від цього світу (пор. Ів. 18, 36). Ірод жорстоко розправився з невинними дітьми, даючи наказ повбивати в околиці хлопчиків, що не досягнули двох років. А свята Родина, рятуючи життя Дитяти, втікала у Єгипет.

У цьому відношенні до Ісуса-немовляти є і наше місце. Хай кожна віруюча чи невіруюча особа, якщо її це торкає, знайде себе у відношенні до служіння Богові. Багато з людей не шукають Ісуса у своєму житті, не пускають Його до осель свого серця; інші ж хочуть Його вбити в своїй душі, послуговуючись беззаконням. Лише прості особи, подібні пастушкам і вченим мудрецам, долаючи різні труднощі та перешкоди, вмійють радіти з зустрічі з Богом, Йому поклоняються та прославляти. Застановімося та віднесімо себе до котроїсь категорії з цих людей.

Усіх, до кого долінуть ці слова, широко вітаю зі святом Різдва Христового! Хай правдива Божа любов знайде місце у кожній серці людини, наповнить її, принесе радість, віру, надію, що коли ми з Богом, то ніколи не залишимося у безнадійному стані. Бажаю Вам усім радісних свят Христового Різдва та шасливого Нового Року!

Христос рождається! Славте Його!

†Гор

Архiepіскоп і Митрополит Львівський

Дано у Львові

при Архикатедральному соборі св. Юра дня 27 грудня 2019 року Божого

Зустріч Синоду Львівської митрополії

17 грудня в Митрополичих палатах Святоюрського комплексу відбулася зустріч Митрополичого синоду Львівської митрополії, у якій взяли участь архиєреї Львівської архієпархії, Самбірсько-Дрогобицької, Стрийської та Сокальсько-Жовківської єпархій. На зустрічі розглянули установчі документи Синоду єпископів Львівської митрополії та низку організаційних питань, серед яких – проект герба Львівської митрополії.

Участь у засіданні синоду взяли Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, Преосвященний владика Тарас, єпарх Стрийський, Преосвященний владика Михаїл, єпарх Сокальсько-Жовківський, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, Преосвященний владика Григорій, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, Преосвященний владика Богдан, єпископ-помічник Стрийської єпархії, Преосвященний владика Петро, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії.

Прес-служба Львівської архієпархії

Митрополит відвідав студентський храм блаженного священномученика Олексія Зарицького

18 грудня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський звершив Божественну Літургію в студентському храмі блаженного священномученика Олексія Зарицького (м. Львів, вул. Лукаша, 3а) з нагоди десятиліття освячення храму. Співслужили архиєреєві 18 священнослужителів. На спільну молитву зібралися представники НУ «Львівська політехніка», студенти, випускники та парафіяни храму.

Під час Літургії владика Ігор відзначив правом носіння набедрника і хреста з прикрасами трьох студентських капеланів: о. Юрія Остап'юка, голову Центр Студентського Капеланства ЛА УГКЦ, капелана НУ «Львівська політехніка» та Української академії друкарства, о. Богдана Кулика, капелана Національного лісотехнічного університету та Львівського інституту Університету банківської справи, та о. Романа Довганя, капелана Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій ім. Гжицького та Львівського торговельно-економічного університету.

У слові проповіді архиєрей пригадав подію освячення храму десять років тому, подякувавши за молитву і жертвність тим, хто долучився до побудови святини, а також закликав довіряти Господеві, віддавати своє життя в Його руки задля справи спасіння, в якій Творець сам провадить людину: «Спасіння душі – це перше завдання кожної людини, бо посади, багатства, авторитет, сила тощо не послужать людині до спасіння, коли вона віддаляється від Бога та наражає себе на вічне осудження».

Після Літургії митрополит відзначив грамотами також ректора НУ «ЛП» Юрія Бобала та фундатора храму Володимира Артемовича.

Джерело: Фейсбук-сторінка Центру студентського капеланства ЛА УГКЦ

Святкування храмового празника у Глинянах

У день свята святого Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця, у м. Глиняни відбулися урочистості, присвячені 125-літтю освячення і 30-літтю відкриття храму святого Миколая, а також відзначенню 30-літнього ювілею легалізації УГКЦ. З нагоди храмового празника Архиєрейську Божественну Літургію звершив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Співслужило йому численне духовенство, а в спільній молитвієдналося багато вірних – парафіян та гостей Глинян.

У слові-проповіді архиєрей за прикладом святителя Миколая закликав вірних повсякчас пам'ятати про творення добра як найвищу цінність, яку Господь дарує людині: «Це свято надихає людей бути добрими, милосердними, бачити інших в потребі, не проходитьи обіч осіб, які знаходяться у трудній життєвій ситуації... Добре, коли хтось у цей день поєднується з ближнім, з яким неприхильно живе, уникають себе взаємно – а ось добрі вчинки святого Миколая надихнули подивитися на життя по-іншому. Від щирого вчинення добра людина уподібнюється до Господа, як про це сповістив сам Ісус Христос: «Таким чином станете синами Отця вашого, що на небі, який велить своєму сонцю сходити на злих і на добрих і посилає дощ на праведних і неправедних» (Мт. 5,45)».

Опісля митрополит благословив вірних освяченою водою.

Джерело: Фейсбук-сторінка о. Андрія Лукачика

Реколекції для дружин священнослужителів Львівської архієпархії

7 грудня у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулися реколекції для дружин священнослужителів Львівської архієпархії. День духовної віднови розпочався з Архиєрейської Божественної Літургії, яку очолив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Реколектантом був протодіакон Львівської архієпархії Назарій Ярунів.

Прес-служба Львівської архієпархії

Дияконське рукоположення Романа Демка

18 грудня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив Архиєрейську Божественну Літургію в храмі Христового Воскресіння у Львові (вул. Городоцька, 319А). В часі Літургії, яку співслужило численне духовенство, архиєрей рукоположив у дияконство Романа Демка.

Прес-служба Львівської архієпархії

Пастирський візит у с. Загір'я

8 грудня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію Зіслання Святого Духа в с. Загір'я Пустомитівського протопресвітерату. Тут у співслужінні місцевого та запрошеного духовенства владика звершив Архієрейську Божественну Літургію, а також Чин освячення храмових дзвонів.

Прес-служба Львівської архієпархії

Молебень за вимушено переселених осіб

Цьогоріч виповнилося 75 років від часу насильного переселення українців з своїх етнічних теренів. З цієї нагоди 1 грудня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив молебень до Пресвятої Богородиці у Винниках за усіх вимушено переселених осіб з Холмщини, Лемківщини, Любачівщини, Західної Бойківщини, Надсяння.

Прес-служба Львівської архієпархії

Різдвяна просфора львівських катехитів

14 грудня катехити Львівської архієпархії разом дякували Богу за прожитий рік та ділилися різдвяною просфорою. Цього року їх подячна Божественна Літургія відбулася у храмі священномученика Климентія Шептицького.

Зі словом подяки та заохочення до присутніх на святі звернувся о. Богдан Луковський. Він наголосив на тому, що «праця катехита сповнена труднощів, але одночасно є радісною, бо ми несемо Добру Новину до всіх людей доброї волі». Під час богослужіння всі охочі могли приступити до Таїнства Покаяння – сповідав отець Богдан Калатин.

Про історію храму священномученика Климентія Шептицького, про історію представлених у ньому збірок та про працю настоятеля храму отця-доктора Севастіяна Дмитруха, який є невтомним збирачем творів сакрального мистецтва, співзасновником і директором Музею митрополита Андрея Шептицького, розповів працівник музею Юрій Ткач.

Опісля директор Катехитичного осередку Львівської архієпархії УГКЦ Віра Ценглевич запросила катехитів до спільного частування та спілкування. «Кожного року, напередодні свята Миколая, ми ділимося різдвяною просфорою. Цей хліб є символом наших здобутків впродовж цього року. Також запрошую ділитися медом – нехай він підсолодить гіркоту наших цьогорічних втрат і негараздів», – закликала пані Віра. Завершилася зустріч веселою різдвяною колядою.

За матеріалами: Патріарша катехитична комісія

Різдвяна просфора у семінарії

26 грудня у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулася традиційна різдвяна просфора. Очолив молитовний вечір в колі семінарійної спільноти Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Присутніми були також Преосвященний владика Тарас, єпарх Стрийський, Преосвященний владика Петро, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії, а також викладачі філософсько-богословського факультету Українського католицького університету.

Архієреї очолили Вечірню в семінарійній каплиці, яку співом супроводжував хор ЛДС СД. З вітальним словом до присутніх звернувся Преосвященний владика Тарас. Опісля митрополит благословив та розділив просфору серед викладачів і студентів семінарії. Відтак відбулася традиційна різдвяна вечеря, в часі якої колядували семінарійні співочі колективи та оркестр, а підготовчий курс семінарії звершив вертепне дійство.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Владика Володимир відвідав смт Краковець

19 грудня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, з пастирським візитом відвідав з нагоди храмового празника парафію святого Миколая у смт Краковець на Яворівщині. Тут він очолив Архієрейську Божественну Літургію у співслужінні місцевого та запрошеного духовенства, а відтак звершив Чин освячення води і в часі урочистого процесійного походу окропив нею вірних та уділив їм архієрейське благословення.

Прес-служба Львівської архієпархії

Єрейське рукоположення Назарія Литвина

26 грудня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію Всіх святих українського народу (м. Львів, вул. С.Петлюри, 32). Тут він у співслужінні місцевого та запрошеного духовенства звершив Архієрейську Божественну Літургію, в часі якої рукоположив у священство диякона Назарія Литвина.

У слові-проповіді архієрей закликав вірних боротися за спасення своєї душі: «Гріховні грібні скиби, які людина повертає у своєму житті, важко лягають на душу, бо це – доробок демона. Лиш завдяки Божому милосердю, шляхом щирого каяття, можливо позбутися навіть дуже тяжких гріхів. Нам корисно знати, що немає гріха, який би не протиставив Господь, хіба людина сама розчарується в тому й перестане довіряти Господеві».

Також митрополит побажав новопоставленому ієреєві благословенного служіння на Божу славу: «Дорогий брате, священнику Назарію, не забувай про твою відповідальність перед Богом за спасіння душ, бо це – найважливіша справа. Одягайся у любов і терпеливість, тому що різні випробовування очікують на тебе, різні несподіванки приносять тобі життя. Оточи себе щитом молитви. Лиш Господь подасть тобі допомогу, бо своїми силами неможливо довершувати справ, що відносяться до освячення та спасіння душ. Хай Господь благословить тебе!»

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Глава УГКЦ: «Законопроект 0931 є небезпечним для свободи слова»

Ми мусимо вчитися бути толерантними, тобто поважати думку іншого навіть тоді, коли вона не збігається з нашою. А цей закон про так звану недискримінацію є небезпечним тим, що може переслідувати інакомислячих. Таку позицію висловив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у програмі «Відкрита Церква» на «Живому ТБ», коментуючи зареєстрований у Верховній Раді законопроект 0931.

Предстоятель відзначив, що сам механізм цього законопроекту під гаслом недискримінації є небезпечним для свободи слова. «Ми, на жаль, сьогодні живемо в культурному контексті постправди, де певні слова й терміни перебувають у стані мутації – підміни понять. І ось, говорячи про недискримінацію, на жаль, цей законопроект веде мову про права і свободи релігійних спільнот висловлювати в суспільстві свої переконання».

У демократичному суспільстві, наголосив архиєрей, кожен має мати право на свободу думки, а також на свободу її висловлення. «У розряд інакомислячих, які можуть бути переслідувані за свої погляди, потраплять вірні різних релігій і конфесій», – констатував він.

Блаженніший Святослав також зауважив, що Церкву турбує не тільки сам факт певних законопроектів, а й відсутність діалогу і здатності слухати одне одного. «Часом є таке відчуття, що наші законодавці, працюючи в турборежимі, не слухають суспільство», – відзначив він.

Глава УГКЦ вважає, що сьогодні в українському суспільстві дуже потрібний діалог як такий і з усіма. «Гадаю, Церкви повинні навчитися не насаджувати і не накидати комусь своїх переконань, а просто їх свідчити. Тобто ми абсолютно готові, аби комусь пояснювати наші переконання. Проте ми повинні мати на це право. Якщо законопроект у нас таке право забере, то ми опинимося в прикрих обставинах і не матимемо можливості вести такий діалог», – вважає Блаженніший Святослав.

«Щоб не допустити будь-якої дискримінації за будь-якою ознакою, ми, зокрема ВРЦіРО, готові співпрацювати», – наголосив він.

Предстоятель переконує, що Церква хоче, аби цей законопроект міг послужити справжній недискримінації, а не лише інтересам лобіювань певної частини українського суспільства.

Департамент інформації УГКЦ

В УГКЦ постала Асоціація греко-католицьких юристів

17 грудня у Патріаршому соборі Воскресіння Христового відбулася Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив Преосвященний владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду Єпископів УГКЦ, з нагоди заснування та першої робочої зустрічі Асоціації греко-католицьких юристів.

Під час літургійної гомілії владика Богдан зосередився на євангельському уривку про Страшний суд, який сьогодні пропонує Церква для читання. Насамперед проповідник зазначив, що наше життя простягається між двома пришестями Ісуса Христа. «Ми знаходимося напередодні Різдва Христового – радісного святкування першого спасенного пришестя Сина Божого, який зійшов з небес і воплотився від Пречистої Діви Марії і від Святого Духа і став людиною задля нас, людей, і задля нашого спасіння. Тож перше Христове пришестя мало за ціль спасіння. Ангели звістили пастишкам благу новину: «Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель, він же – Христос Господь» (Лк. 2, 11). Ісус і сам про це виразно зазначив: «Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним – світ спасти» (Ів. 3, 17)», – зазначив владика Богдан.

Наприкінці проповіді секретар Синоду Єпископів УГКЦ побажав присутнім юристам доброї пам'яті, мудрості та відваги: «Тож я бажаю вам сьогодні доброї пам'яті – пам'ятати, що над нами усіма є Суддя – Господь живих і мертвих, перед яким здаватимемо звіт за наші рішення, вчинки і слова. Бажаю мудрості царя Соломона, щоб звершувати своє служіння зі страхом Божим, бо страх Божий є «початком премудрості». Нарешті дуже бажаю вам відваги, щоб опиратися численним спокусам, які на вас чигають у вашому служінні, щоб послідовно і витривало захищати лад, правду, справедливість і невинність».

Після богослуження за участі владика Богдана відбулося перше робоче засідання новоутвореної Асоціації греко-католицьких юристів. На початку зустрічі єпископ звернувся до присутніх зі вступним словом та молитвою.

Прес-служба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Блаженніший Святослав обговорив з Андрієм Садовим проведення у Львові VII сесії Патріаршого (Всецерковного) Собору УГКЦ

18 грудня у львівській Ратуші відбулася зустріч міського голови Львова Андрія Садового з Главою та Отцем Української Греко-Католицької Церкви, Блаженнішим Святославом. У зустрічі також взяли участь владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ, о. д-р Роман Шафран, секретар VII сесії Патріаршого Собору, о. Павло Дроздяк, капелан Львівської міської ради, о. Олег Олекса, особистий секретар Глави УГКЦ, та Євген Бойко, директор департаменту «Адміністрація міського голови».

Тема зустрічі – обговорення підготовки до проведення VII сесії Патріаршого (Всецерковного) Собору УГКЦ на тему «Еміграція, поселення і глобальна єдність УГКЦ», яка відбудеться 26-29 серпня 2020 року у Львові. Ця сесія Патріаршого Собору, на думку Блаженнішого Святослава, буде інструментом, який допоможе сформулювати стратегію УГКЦ на наступне десятиріччя.

«Для нас велика честь, що ви, Глава Церкви і почесний громадянин міста Львова, з такою візитацією у Львові. І знаємо, що ви принесли нам радісну звістку про плани Церкви на наступний рік. Ми всі в очікуванні. І хотіли б долучитися, щоб все підготувати, щоб все відбулося на найвищому рівні», – зазначив під час зустрічі міський голова Львова Андрій Садовий.

«Мені дуже приємно, що я перед нашими святыми приїхав до Львова. Справді, маю добрі новини: наступного року наприкінці серпня тут, у Львові, відбудеться наш всецерковний форум – Патріарший Собор нашої Церкви. Це така подія, яка проходить кожні 5 років. Минулого разу, у 2015 році, вона відбувалася в Івано-Франківську, а цього разу ми обрали місто Львів.

Темою цього Патріаршого Собору буде те, що турбує всіх нас, – питання еміграції наших поселень і глобальної єдності Української Греко-Католицької Церкви. Ми очікуємо велику кількість делегатів з усіх наших єпархій та екзархатів. Ми очікуємо з кожної нашої єпархії по 4 делегати. Також очікуємо велику кількість людей з різних країн світу, де ще немає наших осередків. Так, ми засновуємо наші осередки в Африці, на Далекому Сході.

Весь український світ приїде до Львова думати про те, як нам далі в глобальних масштабах рухатися вперед, щоб не розпоршитися і зберегти свою віру. Хочемо, щоб цей форум міг гідно відбутися, бо це буде гарна подія. Адже наш Львів – це місто, яке має значення не тільки як локальне, для Галичини, не тільки всеукраїнське. Львів – це великий культурний центр для всього українського світу!» – сказав Глава і Отець Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав.

З нагоди Собору, за словами мера Львова, буде облаштовано дуже цікавий громадський простір – щоб можна було пішки дійти від УКУ, що на вул. Козельницькій, до Духовної семінарії на вул. Хуторівка. «Це буде такий подарунок усім учасникам Собору і мешканцям Львова», – додав А.Садовий.

Департамент інформації УГКЦ

У львівському архикафедральному соборі святого Юра відзначили богопосвячених осіб

У світлий празник Непорочного зачаття Пресвятої Богородиці святою Анною, 22 грудня, в архикафедральному соборі святого Юра вшанували богопосвячених осіб з нагоди 30-ї річниці виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля. В особливий спосіб відзначили тих сестер та ієромонахів, які в буремні роки атеїстичного режиму мужньо і віддано служили своїй Церкві, незважаючи на жорстоке переслідування.

Архиєрейську Божественну Літургію очолив архієпископ і митрополит Львівський Ігор у співслужінні з єпископом-помічником Львівської митрополії Володимиром, синкелом у справах монашества ієрм. Студійського уставу Юстином Бойком та духовенством катакомбної Церкви. Митрополічими подяками і грамотами нагородили сестер та отців, які засвідчили свою віру в час підпілля.

Прес-служба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Світ побачила унікальна монографія про літургійне життя священиків УГКЦ у підпіллі

літургійному життю священиків УГКЦ у підпіллі».

Отець Юстин розповів: «Книга базується на докторській дисертації, яку автор кілька років тому успішно захистив у Папському Східному Інституті у Римі. Вона є унікальна тим, що базується на спогадах учасників переслідуваної УГКЦ; до того ж, і сам автор ступив на дорогу священства у підпіллі. Справді, це перша поважна наукова праця за всі роки незалежності, в якій осмислюється на науковому рівні наріжна ділянка життя Церкви – Літургія».

«Саме Божественна Літургія була основою, на якій будувалося підпільне життя УГКЦ. Саме завдяки Євхаристії наша Церква перейшла найстрашніші випробування. І саме Євхаристія залишається основою життя Церкви сьогодні!» – написав у своїй ФБ-сторінці о. Юстин.

За матеріалами: «Духовна велич Львова»

Автором монографії є отець-доктор Іван Говера. Про вихід книги друком повідомив синкел у справах монашества Львівської архієпархії УГКЦ о. Юстин (Бойко), котрий наголосив: «Сьогодні у видавництві «Свічадо» вийшла друком унікальна монографія мого довголітнього друга і приятеля отця-доктора Івана Говери, яка є плодом його багаторічних наукових пошуків, присвячених

В Івано-Франківську «Карітас» підбив підсумки трирічної діяльності Центру підтримки сім'ї

20 грудня в приміщенні івано-франківського готелю «Станіславів» розпочався дводенний сімейний форум «У колі друзів». Програма форуму передбачала низку цікавих тренінгів та майстер-класів для дорослих і дітей.

Захід розпочався з вітального слова архієпископа і митрополита Івано-Франківського Володимира. Звертаючись до присутніх, митрополит подякував організаторам форуму та всім працівникам, які протягом трьох років невпинно служили потребуючим сім'ям.

«Сім'я – це є завжди початок. У сім'ї народжуються діти, які ростуть і стають свідомими громадянами. В сім'ї народжується майбутнє народу. Тому з давніх-давен Церква невпинно чуває над сім'ями та хоче, щоби вони були міцні, здорові й сильні», – зазначив владика.

Крім того, за активне служіння в Центрі підтримки сім'ї митрополит Володимир нагородив почесними митрополічними грамотами всіх, хто протягом цих років працював над проектом.

За час своєї діяльності з 2017-го по 2019 рік Центр підтримки сім'ї зумів надати допомогу для шестисот двадцяти сімей: родини вимушено переселених осіб – двісті вісімнадцять; родини учасників АТО – сто тридцять; родини загиблих учасників АТО – сорок чотири; місцеві родини – двісті двадцять вісім.

«Навіть якщо там (на Донбасі) і все мирно закінчиться, то все одно більшість настільки добре прижилися тут, що, мабуть, назавжди залишаться в гостинному Івано-Франківську», – каже Любов Вонуріна з громадського об'єднання переселенців Донбасу та Криму.

Варто також додати, що протягом своєї діяльності Центр підтримки сім'ї надавав родинам допомогу у вигляді таких заходів: тематичні тренінги та зустрічі; майданчики для розвитку творчості; спільний відпочинок та дозвілля; індивідуальні та групові консультації психолога; духовний супровід батьків та дітей.

Під час роботи з родинами працівники Центру підтримки сім'ї виявили проблеми, з якими стикаються дорослі й діти. У дорослих це перш за все фінансові труднощі, брак часу у батьків для дітей, труднощі у вихованні дітей, тривога за майбутнє; частина матерів опікується дітьми без підтримки чоловіків у зв'язку з різними обставинами; проблеми житлово-побутового характеру (оренда).

У дітей існують проблеми з формуванням адекватної самооцінки, не вміють використовувати свої позитивні якості, переживають труднощі у спілкуванні з вчителями, відчувають невпевненість; є залежність від Інтернет-ресурсів; велике навантаження у школах, брак вільного часу; дитячо-батьківські конфлікти.

Вирішити наявні проблеми членам родини допомагали асистенти родини та психологи Центру.

За матеріалами: Івано-Франківська архієпархія УГКЦ

Храм, у якому душпастирював блаженний священномученик Омелян Ковч, проголосили прокатедральним храмом Стрийської єпархії

19 грудня єпарх Стрийський Тарас (Сеньків) очолив Архиєрейську Божественну Літургію в храмі св. Миколая в Перемишлянах, де впродовж близько двадцяти років душпастирював блаженний священномученик Омелян Ковч. Бажаючи виділити храм, де звершував своє служіння блаженний, владика Тарас своїм декретом, який було урочисто зачитано під час Божественної Літургії, проголосив парафіяльний храм св. Миколая у Перемишлянах прокатедральним храмом Стрийської єпархії.

«Цьогоріч минуло 135 років від дня народження та 10 років від проголошення покровителем душпастирів УГКЦ блаженного священномученика Омеляна Ковча, капелана УГА, праведника України. Цей великий син своєї Церкви і народу душпастирював близько двадцяти років у парафії св. Миколая м. Перемишляни. Бажаючи виділити це святе місце, проголошую парафіяльний храм святого Миколая м. Перемишляни прокатедральним храмом Стрийської єпархії УГКЦ. Нехай цей святий прокатедральний храм, за посередництвом святого Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця, та блаженного священномученика Омеляна Ковча і надалі засвідчує віру українського народу, його відданість своїй Українській Греко-Католицькій Церкві та його любов до своєї Батьківщини», – ідеться у декреті.

Таким чином, прокатедральний храм св. Миколая в м. Перемишляни став другим за значенням храмом у Стрийській єпархії після катедрального храму Успіння Пресвятої Богородиці в місті Стрию.

За матеріалами: Стрийська єпархія УГКЦ

Владика Йосафат освятив різдвяну шопку в центрі Чернівців

22 грудня на центральній площі Чернівців міська громада зібралася на відкриття різдвяної шопки. Після вітальних слів ведучих Чернівецький єпископ УГКЦ Йосафат (Мошчич) разом з настоятелем римо-католицької базилики Воздвиження Чесного Хреста о. Анатолієм Шпаком благословив шопку та привітав присутніх, побажавши, щоби кожен із радісним трепетом у серці у близькому часі пережив Різдво Христове.

Також зі словами побажань звернулися заступник міського голови Олександр Паскар та військовий капелан, священник УГКЦ о. Василь Гасинець.

З Вифлеємським вогнем миру прийшли на освячення й учасники «Пласту», які перед цим відвідали храми міста і в кожному залишили запалену лампадку, головна ідея якої – єднання людей.

Насамкінець усі присутні спільно заколядували.

За матеріалами: Чернівецька єпархія УГКЦ

Папа Франциск: В Дитяткові Ісусі Бог усміхається до людини

«Усмішка» – це слово було ключовим у промові Папи Франциска, яку він виголосив під час передріздвяної зустрічі з працівниками Святого Престолу й Губернаторства держави-міста Ватикан та їхніми родинами, що відбулася 21 грудня в залі Павла VI. Святіший Отець зазначив, що спонукою до роздумів над цим словом стала його нещодавня подорож до Таїланду, який називають «Країною усмішки», бо тамтешні мешканці часто усміхаються і відзначаються особливою ввічливістю та благородністю. «Цей досвід закарбувався в моїй пам'яті й змусив замислитися над усмішкою як вираженням любові, що є властивою для людини», – поділився він.

«Коли дивимося на новонароджену дитину, то нам хочеться усміхнутися їй, – вів далі Наступник святого Петра, – і коли на її маленькому обличчі розцвітає усмішка, в нас народжується чисте й щире почуття. Часто ми також пальцем торкаємося до її обличчя, аби вона усміхнулася. Дитина відповідає на наш погляд, але її усмішка набагато «могутніша» від нашої, бо вона – нова, чиста, як джерельна вода, і в нас, дорослих, викликає ностальгію за дитинством».

Папа підкреслив, що Матір Божа та її обручник Йосиф також викликали усмішку на обличчі новонародженого Дитятка, й ця усмішка наповнила їхні серця новою небесною радістю. Маленька вифлеємська стаєнка ніби наповнилася світлом.

«Христос – це Божа усмішка, – наголосив Єпископ Риму. – Він прийшов, аби об'явити нам любов Небесного Отця, Його доброту, і першим способом, яким він це зробив, була усмішка до Його батьків, подібно до кожної новонародженої дитини наших днів. І вони, Діва Марія і святий Йосиф, задля своєї великої віри зуміли прийняти це послання, розпізнали в усмішці Христа Боже милосердя до них і до всіх тих, що чекали на прихід Месії, Божого Сина, Царя Ізраїлю».

Папа Франциск підкреслив, що, стоячи перед вертепом, ми переживаємо той самий досвід: «дивимося на Дитятко Ісуса й відчуваємо, що Бог усміхається нам, усміхається усім бідним на землі, всім тим, які очікують спасіння, що надіються на більш братерський світ, де більше не буде воєн і насильства, де кожна людина зможе жити в своїй гідності Божих дітей».

«Також тут, у Ватикані та в різних римських органах Святого Престолу, – зазначив він, – нам завжди потрібно дозволяти, аби нас оновляла усмішка Дитятка Ісуса. Дозволяти, аби Його смиренна доброта очищала нас від шлаків, що забруднюють наші серця й не дають нам проявляти все найкраще, що маємо».

Вселенський Архиєрей підкреслив, що більшу частину наших днів ми проводимо на робочому місці й якість праці залежить від якості стосунків, особливо для тих, що працюють для Церкви. «Іноді, задля різних причин, нам важко усміхатися, – додав він. – І тоді ми потребуємо Божої усмішки: тільки Він, Христос, тільки Він може нам допомогти. Тільки Він – Спаситель, й іноді ми у своєму житті переживаємо конкретний досвід цього».

За словами Папи, ми потребуємо Божої усмішки також тоді, коли в нас все добре й з'являється небезпека почуватися занадто безпечними, забуваючи про тих, кому важко.

На завершення Папа Франциск побажав працівникам Святого Престолу й Губернаторства держави-міста Ватикан чудуватися Божою усмішкою, яку нам приніс Христос, і який Сам є тією усмішкою, приймати цю усмішку, подібно до Марії, Йосифа та пастухів, та нести її іншим, особливо хворим і людям похилого віку. «Усміхнутися – додав Папа, – означає приголубити. Приголубити серцем, приголубити душею».

Папі Францискові виповнилось 83 роки

Протягом кількох днів грудня Папа Франциск пережив дві важливі дати: 13 грудня – 50-річчя священства й 17 грудня – 83 роки життя.

Народився майбутній Вселенський Архиєрей в Буенос-Айресі (Аргентина) 17 грудня 1936 року в родині італійських емігрантів. Це його сьомий день народження на престолі святого Петра. І, як завжди, Святіший Отець не відзначає свої уродини в якийсь особливий спосіб. Для нього це – звичайний робочий день, день праці й молитви, проведений з великою простотою й скромністю; день, в якому, як він сам одного разу зізнався, його думки линуть до найближчих з родини, померлих і живих.

Цього року день народження випав у вівторок, коли офіційний графік є менший. Папа розпочав свій день відпавою Святої Меси в каплиці «Дому святої Марти» у Ватикані, але цього дня не виголосив проповіді.

Єпископ Марчелло Семераро з Альбано – секретар Ради Кардиналів (дорадчого органу, що допомагає Папі в управлінні Церквою та здійсненні реформ Римської Курії), наголосив, що Святіший Отець переживає ці річниці, не виходячи зі звичайності своєї щоденної праці, адже вони є частиною його служіння Церкві.

Він також вказав на ще одну річницю, важливу для Папи Франциска, про яку він сам часто нагадує вірним стосовно них самих, а це – дата хрещення. Хорхе Бергольйо був охрищений у сам день Христового Різдва 1936 року, а тому через декілька днів припала ще одна важлива дата в його житті.

Тисячі віруючих надіслали йому свої вітання електронною поштою, надійшли тисячі листів від дітей. А мільйони людей у світі вибрали соціальні мережі, щоб додати свої привітання, думки чи коментарі під однією з фотографій Папи, опублікованих на офіційному акаунті Franciscus. З усього світу надійшли незліченні вітання від релігійних лідерів, глав держав та урядів, представників світу науки, культури, мистецтва. Привітав Святішого Отця і його попередник Папа-емерит Венедикт XVI.

Найкращим подарунком для Папи Франциска є те, про що він просить при кожній аудієнції та зустрічі: «Не забувайте молитись за мене!» Отож, піднесімо особливу молитву за Наступника святого Петра, прохаючи опіки Пресвятої Богородиці та дарів Святого Духа, щоб він, розпізнаючи Божу волю, здійснював задуми, спрямовані на оновлення Церкви в сучасному світі.

Многая і благая літа, Святіший Отче!

«Vatican News»

Українці провели традиційну різдвяну прощу до папської базилики святого Петра у Ватикані

26 грудня, у другий день Різдвяних свят за григоріанським календарем, відбулася традиційна національна проща українців до папської базилики святого Петра у Ватикані, організована Українською Греко-Католицькою Церквою в Італії.

Божественну Літургію на катедральному престолі головного католицького храму очолив владика Діонісій (Ляхович), делегат з повними правами апостольського екзарха для вірних УГКЦ в Італії. З архиєреєм співслужили архієпископ П'єро Маріні, голова папського комітету з Міжнародного євхаристійного конгресу та колишній оберцеремонімейстер Папського двору за Папи Івана Павла II, владика Іриней Білик, канонік папської базилики Санта Марія Маджоре, численні священники, які душпастирюють в Італії, й ті, що прибули з України.

У паломництві взяли участь понад дві тисячі прочан з Італії та з України. Богослужіння співпроводжував хор громади святого священномученика Йосафата з м. Мілану під керівництвом п. Оксани Гелевич. На молитві були представники Посольств України в Італії та при Святому Престолі, настоятелі українських монаших чинів і згромаджень в Італії.

Після читання Євангелія до молільників звернувся з проповіддю владика Діонісій. У проповіді він закликав спробувати дивитися на світ очима Ісуса, йдучи за заклик святого Павла, пробуджувати в собі ті самі почуття, що були в Христа, і наслідувати почуття Ісуса, почуття Немовляти, які, однак, є тими самими, що супроводжували Христа протягом усього земного життя.

По завершенні Божественної Літургії до присутніх у храмі молільників звернувся представник римського вікаріату, священник П'єрпаоло Феліколо, який відповідає за працю з мігрантами. Він високо оцінив працю українського духовенства для своїх співгромадян та відзначив глибоку побожність українських мігрантів в Італії та в Римі зокрема і побажав надалі продовжувати зберігати власну ідентичність та духовність.

Святкування завершилися колядуванням численної української громади біля вертепу та ялинки на площі святого Петра.

Святіший Отець: Святий Йосиф вчить триматися Божої логіки, відкритої на нові горизонти

Той, хто не проповідує, не говорить, але старається виконувати Божу волю в стилі Євангелія. Цими словами Папа Франциск охарактеризував постать святого Йосифа, коментуючи перед проказуванням молитви «Ангел Господній» у неділю, 22 грудня, євангельську розповідь про те, як Господь Бог через ангела об'явив обручникові Диви Марії Свій задум щодо Неї та щодо нього. «В цю четверту й останню неділю Адвенту Євангеліє веде нас до Різдва через досвід святого Йосифа, через, здавалося б, постать другого плану, в поведінці якої, однак, зосереджена повнота християнської мудрості», – мовив Святіший Отець, зазначаючи, що його стиль виконання Божої волі відповідає словам: «Блаженні вбогі духом, бо їхнє царство небесне». А святий Йосиф є убогим, бо «живе суттєвим», усвідомлюючи, що «в усьому залежить від Бога і в усьому на Нього уповає».

Папа зауважив, що євангеліст описує «по-людськи суперечливу ситуацію, що викликає сум'яття». Йосиф і Марія заручилися і ще не живуть разом, і тут виявилось, що Вона при надії, очікуючи народження дитини діянням Святого Духа. Нічого не знаючи про справжні причини, Йосиф, однак, не реагує імпульсивно, але шукає вирішення, яке «шануватиме гідність та цілісність його коханої Марії». Добре знаючи, що коли б він обвинуватив свою наречену перед громадою, то наразив би її на серйозну смертельну небезпеку, тож вирішив таємно відпустити її.

«Він мав повне довір'я до Марії, яку обрав своєю дружиною», – підкреслив Святіший Отець, а тому, «хоч і з великим болем», але вирішив віддалитись від Марії, не викликаючи скандалу. У цей момент втрутився Божий ангел, який пояснив, що його задум не відповідає Божій волі. Більше того, Господь відкриває йому «новий шлях єдності, любові та щастя»: «Йосифе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній походить від Духа Святого».

«В цей момент святий Йосиф повністю покладається на Бога, виявляє слухняність словам ангела та забирає Марію до себе. Саме ця непохитна довіра до Бога, – пояснив Папа, – допомогла йому прийняти по-людському важку й у певному значенні незрозумілу ситуацію». Завдяки вірі святий Йосиф розуміє, що це дитя, що має народитися, – це Божий Син, а він стане його опікуном, беручи на себе земне батьківство.

«Приклад цього смиренного й мудрого мужа закликає нас підводити погляд й старатися заглянути далі. Йдеться про те, щоб повернутися до вражаючої Божої логіки, яка здалеку від дрібних чи великих обрахунків, відкрита в напрямку нових горизонтів, на Христа та на Його слово», – сказав Святіший Отець, побажавши: «Нехай же Діва Марія та її непорочний обручник Йосиф допоможуть нам слухати Ісуса, який надходить і просить, аби ми знайшли для Нього місце в наших задумах та рішеннях».

Вітаючи після проказування молитви «Ангел Господній» прочан, які зібралися на площі Святого Петра, Папа зауважив, що «через три дні настане Різдво», а тому його думка «лине особливо до сімей, які в ці дні свята возз'єднуються: той, хто живе далеко від батьків, вирушає в дорогу й повертається додому, брати та сестри стараються зустрітись». «Нехай же святе Різдво буде для всіх нагодою братерства, зростання у вірі та солідарності до потребуючих. І нехай нас супроводить святий Йосиф», – побажав він.

«Vatican News»

Блаженніший Святослав: «Покора – це не самозаперечення, а здатність визнати правду перед Господом»

Покора – це не самозаперечення. Покора – це не плекання комплексу провини чи неповноцінності. Покора – це здатність визнати правду, зокрема перед Істиною. Ми, як християни, віримо, що Істиною є Господь. А для того, щоб я справді міг бути свobodним, мушу бути покірним і визнати, що є добрим. На цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у прямому ефірі програми «Відкрита Церква». Співрозмовником Предстоятеля була головний редактор Київського бюро «Радіо Свобода» Інна Кузнецова.

«Для того, щоби зростати й досягнути певного рівня зрілості, я повинен навчитися чомусь одному казати «так», а іншому – «ні». Бо якщо ти не вмієш говорити «ні», то твоє «так» тоді нічого не варте. Адже коли хворий хоче одужати, то він мусить визнати наявність хвороби, тобто упокорити себе перед цим фактом. І лише тоді він може звільнитися від хвороби», – зазначив духовний лідер греко-католиків.

На запитання, чи часто йому доводиться говорити «ні», Блаженніший Святослав відповів: «Абсолютно, зокрема собі. Наприклад, коли ти вибираєш щось одне, то багатьом іншим можливостям мусиш казати «ні». Ми повинні справді вміти вибирати і за наш вибір нести відповідальність».

Департамент інформації УГКЦ

2000 різдвяних подарунків передала молодь діаспори дітям українських бійців

Акцію «Теплом зігріємо серця» вже вшосте організує Спілка Української Молоді – одна з найбільших молодіжних українських організацій світу, заснована в 1925 році, яка має свої крайові структури в 12 країнах.

Юні українці – члени сумівських осередків США, Канади, Великої Британії, Німеччини, Австралії – впродовж року збирали кошти, організовуючи різноманітні благодійні та мистецькі заходи, щоб пожертвувати зібране на закупівлю подарунків для своїх ровесників в Україні.

«Ми вже не перший рік проводимо таку акцію. Її особливістю є те, що більшість подарунків – адресні. Пакунки формуємо, виходячи з потреб конкретної дитини. Солодощі, іграшки, книги, канцелярське приладдя, одяг та взуття – ось далеко неповний перелік гостинців. А ще закордонні українці вкладають у такі пакунки виготовлені власноруч листівки-побажання, і, звичайно ж, – тепло своїх сердець», – розповідає координатор добродчинної акції СУМ Юрій Іляш.

Члени Спілки Української Молоді в Україні впродовж грудня-січня доставляють дарунки адресатам – дітям учасників Антитерористичної операції та Операції об'єднаних сил, хлопчикам і дівчаткам з родин вимушених переселенців. Тож незабаром різдвяні «миколайчики» від сумівців діаспори отримають у Дніпрі, Кагарлику, Калуші, Києві, Краматорську, Львові, Миколаєві, Новоайдарі, Сквирі, Тернополі, Хмельницькому.

Юрій Іляш каже, що організатори акції прагнуть розширити коло дітей, до яких завітає сумівський святий Миколай. «Ми розуміємо, що не можемо прийти з гостинцем до кожного, але щиро хочемо зігріти теплом серця тих, хто потребує нашої уваги і підтримки. Тепло сердець не знає кордонів і відстаней!» – каже він.

Добродчинна акція Спілки Української Молоді «Теплом зігріємо серця» триває від 2014 року. Завдяки зусиллям сумівців з різних країн світу, за 5 попередніх років проведення цього благодійного проекту дітям українських бійців передано понад 9,5 тисяч пакунків із дарунками на загальну суму понад 270 тисяч американських доларів.

Джерело: СУМ

Різдвяне послання «Urbi et Orbi» Папи Франциска

З нагоди урочистості Христового Різдва Святіший Отець виголосив з лоджії ватиканської базилики Святого Петра послання «Urbi et Orbi»:

«Народ, який в п'ятні ходить, узрів світло велике» (Іс. 9,1).

Дорогі брати й сестри, благодатного Різдва!

З лона Церкви-матері цієї ночі знову народився Божий Син, який став людиною. Його ім'я – Ісус, що означає «Бог спасає». Отець, відвічна й безмежна любов, послав Його в світ не для того, щоб його засудити, але спасти його (пор. Ів. 3,17). Отець дав Його з безмірним милосердям. Дав Його для всіх. Дав Його назавжди. І Він народився, немов малий вогник, запалений серед нічної пітьми та холоду.

Це Дитя, народжене з Диви Марії, є Божим Словом, яке стало тілом. Словом, яке спрямовувало серце та кроки Авраама до обіцяної землі й надалі приваблює тих, які покладаються на Божі обітниця. Словом, яке провадило євреїв на шляху від неволі до свободи й не перестає призивати невольників усіх часів, також і сьогодні, виходити зі своїх ув'язнень. Це Слово, ясніше від сонця, що втілюється в малому людському синові – Ісусові, світлі світу.

Саме тому пророк ззиває: «Народ, який в п'ятні ходить, узрів світло велике» (Іс. 9,1). Саме так, у людських серцях існує пітьма, але більшим є Христове світло. Існує темрява в особистих, родинних, соціальних стосунках, але Христове світло є більшим. Пітьма присутня в економічних, геополітичних та екологічних конфліктах, але більшим є Христове світло.

Нехай же Христос буде світлом для численних дітей, які страждають від війни та конфліктів на Близькому Сході та в різних країнах світу. Нехай буде утішенням для дорогого сирійського народу, що досі не бачить кінця військових дій, які розтерзали країну протягом цього десятиріччя. Нехай же сколихне сумління людей доброї волі. Нехай же сьогодні надихне уряди й міжнародну спільноту знайти розв'язки, що гарантували

би безпеку і мирне співжиття народів регіону та поклали край їхнім невимовним стражданям. Нехай же буде підтримкою для ліванського народу, щоб він зумів вийти із сучасної кризи та наново відкрити своє покликання бути посланням свободи та гармонійного співіснування для всіх.

Нехай же Господь Ісус буде світлом для Святої Землі, де Він, Спаситель людини, народився, й де не припиняється очікування багатьох, які серед труднощів, але без зневіри очікують днів миру, безпеки й процвітання. Нехай буде утішенням для Іраку, пронизаного соціальним напруженням, і для Ємену, випробовуваного серйозною гуманітарною кризою. Маю на думці еменських дітей.

Нехай же маленьке Вифлеємське Дитячко буде надією для всього Американського континенту, на якому різні країни переживають пору соціальних і політичних заворушень. Нехай же підбадьорить дорогий венесуельський народ, що переживає тривале випробування політичним і соціальним напруженням, і нехай не дозволить, щоб йому забракло допомоги, якої він потребує. Нехай благословить старання тих, які не щадять зусиль для того, щоб підтримувати справедливість і примирення та докладають зусилля, аби подолати різні кризи і численні форми бідності, що кривдять гідність кожної особи.

Нехай же Відкупитель світу буде світлом для дорогої України, яка прагне конкретних вирішень на користь тривалого миру.

Нехай же Господь, який народився, буде світлом для народів Африки, де тривають соціальні й політичні ситуації, що часто змушують людей емігрувати, позбавляючи їх домівки та родини. Нехай стане миром для населення, що живе в східних регіонах Демократичної Республіки Конго, виснаженої тривалими конфліктами. Нехай же буде розрадою для тих, які страждають від насильства, стихійних лих чи надзвичайних ситуацій, що загрожують здоров'ю. Нехай стане відродою

для тих, які зазнають переслідування задля своєї віри, особливо для викрадених місіонерів і вірних, і для тих, які стають жертвами терактів з боку екстремістів, насамперед у Буркіна-Фасо, Малі, Нігері та Нігерії.

Нехай же Божий Син, що зійшов з неба на землю, буде захистом і підтримкою для тих, які задля цих та інших проявів несправедливості змушені емігрувати з надією на безпечне життя. Це несправедливість змушує їх долати пустелі та моря, що перетворилися у цвинтарі. Це несправедливість змушує їх переносити невимовні зловживання, всякі форми рабства й торгівлю у нелюдських таборах тримання. Це несправедливість відкидає їх з тих місць, де вони могли б мати надію на гідне життя, спричинюючись до того, що вони натрапляють на мури байдужості.

Нехай же Еммануїл буде світлом для зраненого людства. Нехай же розтопить наше серце, часто зашкарубле й егоїстичне, та вчинить нас засобами Своєї любові. Нехай же через наші вбогі обличчя дарує Свою усмішку дітям усього світу: покинутим і тим, які зазнали насильства. Нехай же через наші слабкі руки зодягне вбогих, що не мають чим прикритися, дасть хліб голодним, заопікується хворими. Нехай же через наш нестабільний супровід виявить близькість похилим віком і самотнім, мігрантам і маргіналізованим. Нехай же в цей святковий день Він дарує всім Своєю ніжністю та розсіє пітьму цього світу.

Генеральний Секретар ООН: Папа Франциск допомагає поширювати мир

Організація Об'єднаних Націй сподівається на тіснішу співпрацю з Ватиканом – на цьому наголосив Генеральний Секретар ООН Антоніу Гутерреш в інтерв'ю, записаному з нагоди запланованої зустрічі зі Святішим Отцем у Ватикані.

Антоніу Гутерреш зазначив, що він бажає висловити вдячність Святішому Отцеві за його діяльність. «Його голос є вагомим у питаннях кліматичної кризи, бідності та нерівності, багатосторонності, захисту біженців та мігрантів, роззброєння й багатьох інших важливих питань, – наголосив він. – Своєю працею Папа сприяє досягненню багатьох наших цілей, включаючи цілі сталого розвитку, боротьбу з кліматичними змінами та поширення культури миру». Гутерреш додав, що має на меті обговорити зі Святішим Отцем питання про можливість поглиблення співпраці для того, аби будувати мости там, де їх найбільше потребують.

ВІДМІННОСТІ – ЦЕ НЕ ЗАГРОЗА

Свобода релігії – це ще одне питання, яке Генеральний секретар ООН має на меті обговорити з Папою Франциском. «Відмінність – це багатство, а не загроза», – підкреслив він, висловлюючи своє занепокоєння збільшенням кількості осіб, що зазнають приниження, переслідування та нападів тільки задля своєї релігії чи вірування.

«Юдеїв вбивають у синагогах, їхні могили профанують свастиками, мусульман розстрілюють у мечетях, над їхніми релігійними пам'ятками вчиняють акти вандалізму, християн вбивають під час молитви, їхні храми підпалюють».

Описавши таку трагічну картину, Антоніу Гутерреш вказав на дві ініціативи, започатковані ООН для вирішення цієї проблеми: з одного боку, це план дій, спрямований на охорону культурних об'єктів і забезпечення права на свободу віросповідання, а з іншого – стратегія ООН, спрямована на протидію підбуренню до насильства.

В цьому контексті Генеральний Секретар ООН вказав також на необхідність сприяти громадській злагоді, допомагаючи різним спільнотам відчувати, що їхню ідентичність шанують, аби вони так само ставилися до інших і почували себе вагомою частиною суспільства. Він вказав на велике значення «Документу про загальнолюдське братерство задля світового миру та спільного співжиття», який Папа Франциск і великий ім'ям Аль-Азгар Ахмад Аль-Таїб підписали в лютому цього року.

За його словами, основна частина зусиль для подолання розпалювання насильства повинна спрямовуватись на виховання.

СПІЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У ВИРІШЕННІ МІГРАЦІЙНОЇ КРИЗИ

Відповідаючи на запитання стосовно міграційної кризи та можливостей її вирішення, Антоніу Гутерреш зауважив, що швидкість зростання кількості переміщених осіб перевищує здатність знайти довготривалі рішення. Він вказав на необхідність дотримуватися зобов'язань спільної відповідальності, викладених у «Глобальній угоді щодо безпечної, впорядкованої та регулярної міграції».

«Ми повинні відновити ці-

лісність міжнародного режиму захисту біженців. І мусимо співпрацювати, аби протистояти контрабандистам та злочинцям, що збагачуються за рахунок уразливих людей. Смертельні аварії кораблів не можуть стати новим нормальним явищем», – підкреслив Генеральний секретар ООН, додаючи, що потрібно також вирішувати першопричини, що спонукають людей до цих небезпечних подорожей.

Європейські країни, як він зазначив, повинні виявляти солідарність з такими країнами, як Італія та Греція, що перебувають на передовій цієї кризи.

ЗУПИНИТИ КЛІМАТИЧНУ КРИЗУ – ЗМАГАННЯ З ЧАСОМ

Наступне запитання журналіста стосувалося 25-ї Конференції ООН щодо кліматичних змін, що відбулася в Мадриді (Іспанія) на початку грудня цього року. Антоніу Гутерреш висловив своє невдоволення результатами Конференції. Він підкреслив, що докладає всіх зусиль для того, аби наступного 2020 року всі країни зобов'язалися зробити все необхідне, щоб досягнути вуглецевого

нейтралітету у 2050 році та не допустити збільшення температури більше ніж на 1,5 градуса.

«Кліматична криза – це змагання з часом за виживання нашої цивілізації», – наголосив Генеральний секретар ООН, додаючи, що для вирішення цієї проблеми повинні співпрацювати всі країни.

НЕБЕЗПЕКА ЯДЕРНОГО ВИМІРУ РЕГІОНАЛЬНОЇ НАПРУГИ

Далі журналіст запитав Генерального секретаря ООН, чи, на його думку, існує небезпека нової гонки озброєнь у контексті припинення в серпні цього року дії Договору про ліквідацію ракет середньої та малої дальності, що був прийнятий між США та СРСР у 1987 році.

Антоніу Гутерреш зауважив, що під час «холодної війни» існували механізми обмеження ризику ядерного протистояння та була створена основа для роззброєння. Ці механізми, за його словами, діяли, що призвело до значного скорочення ядерних арсеналів.

«Я дуже стурбований тим, що ця важлива для нашої колектив-

ної безпеки схема робить кроки назад», – наголосив він, вказуючи на дедалі зростаючу небезпеку ядерного виміру регіональної напруги, як, наприклад, у Північно-Східній Азії та на Близькому Сході.

Генсекретар ООН вказав на надзвичайну важливість того, аби ядерне роззброєння знову стало пріоритетом на порядку денному в міжнародних програмах. Договір про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯЗ), як він зазначив, повинен зберігати свій статус основної опори для глобального порядку.

Ще один виклик, який, на думку Гутерреша, може викликати нові конфлікти, пов'язаний з розвитком технологій, а зокрема, з кібератаками, що підривають взаємну довіру держав. У цьому контексті він наголосив також, що «автономна зброя, яка могла б мати владу вбивати без втручання людини, є політично неприйнятною та морально гідною презирства».

НАЗУСТРІЧ ВІДЗНАЧЕННЮ ЮВІЛЕЮ

Пригадуючи про 75-річний ювілей ООН, який відзначатиметься наступного року, Генсекретар організації зазначив, що вони мають намір залучити представників різних сфер життя та різного віку з усього світу до обговорень стосовно того, як має виглядати ООН до свого 100-річчя. Він підкреслив, що особливо увага приділятиметься молоді та тим, чиїх голосів не чути, аби дізнатися про те, як вони бачать світ, що розвивається, та яким чином Організація Об'єднаних Націй може підтримати їх у побудові майбутнього.

«Vatican News»

Глава УГКЦ: «Ми маємо шукати шляхів переходу на григоріанський календар»

Святкування Різдва – це не є питання дати. Це питання переживання певної надії. Переживання Божої присутності між нами. Ми маємо шукати шляхів переходу на григоріанський календар. Про це заявив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав в інтерв'ю радіо «Свобода».

«При цьому треба усвідомлювати, що мусимо перейти разом, аби ця зміна календаря не зруйнувала внутрішньої єдності жодної з Церков», – додав Блаженніший Святослав.

Предстоятель зауважив, що сьогодні, 25 грудня, велика частина вірних Греко-Католицької Церкви святкують Різдво в різних куточках земної кулі. Користаючи з нагоди, Глава Церкви привітав усіх синів і дочок УГКЦ з цим святом. «Христос народився! Нехай Господь Бог, який народжений сьогодні у Вифлеємі, буде нашою надією, нашою силою будувати краще майбутнє», – побажав він.

Глава Церкви зауважив, що коли ми говоримо про зміну дати Різдва, то йдеться про зміну цілого календаря.

Крім Різдва, йдеться, зокрема, про День захисника України, що нині відзначається 14 жовтня – у день

християнського свята Покрови Богородиці за юліанським календарем; саме цей день традиційно сприймався як день українського козацтва, а також як символічний день заснування Української повстанської армії. В разі переходу на григоріанський, чи новоюліанський календар, свято Покрови буде 1 жовтня.

Блаженніший Святослав пояснив, що коли ми святкуватимемо Різдво 25 грудня, це означатиме, що

Богоявлення, тобто велике освячення йорданських вод, буде 6 січня, не 19. Миколая – 6 грудня.

«Є поняття так званого новоюліанського календаря, коли так звані нерухомі свята, як-от Різдво, святкують за новим стилем, себто за григоріанським календарем. А рухомі свята, які пов'язані з пасхальним циклом, і саме свято Пасхи залишається за старим, юліанським, способом вирахування цього дня», – розповів він.

За словами Блаженнішого Святослава, це лише дисциплінарні питання, які встановлені передусім церковною владою. І оскільки вони не належать до суті християнської віри, яка є незмінною, а йдеться про календар, то їх можна його змінювати. І це повинно служити для якоїсь мети.

«Перехід на інший календар багато в чому залежить від свідомості самих людей: щоб люди розуміли, що перехід на новий стиль не означає переходу на несправжні дати. Йдеться про певні зміни, які б мали послужити кращому святкуванню певних подій», – резюмував Предстоятель УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

8 тез Блаженнішого Святослава про тверезе життя і святкування без алкоголю

Предстоятель Української Греко-Католицької Церкви називає зловживання алкоголем на весіллях та святах «елементом радянської пропаганди». В інтерв'ю на «Живе-TV» Блаженніший Святослав згадає свого дідуся, який «розповідав, що на галицьких весіллях достатньо було літра горілчаних виробів для 200-300 осіб. Ніхто ніколи не йшов на весілля, аби напиться. Тому наявність алкоголю під час сімейних святкувань в очах його дідуся була елементом радянської пропаганди».

– Алкоголізм – невиліковна хвороба. Ми часто не розуміємо, що це не просто погана звичка. Людина не завжди сама може кинути пити, а їй потрібно у цьому допомогти.

Дуже багато причин алкоголізму має соціальний, суспільний характер. Це, наприклад, стереотипи харчування; брак культури вживання алкогольних напоїв; потрапляння в певне коло людей, які ведуть такий спосіб життя; середовище, в якому особа народилася, тощо.

Часом дуже жорстока реальність може бути причиною того, що люди починають втікати від дійсності, хочуть «забутися». Наприклад, коли людина втратила роботу і не може прогодувати свою сім'ю чи коли особа глибоко переживає особисту драму.

Багато наших військовослужбовців, які нині захищають Україну у війні з агресором, отримують психічні та духовні травми. Аби притупити цей біль, аби просто заснути вночі, вони вживають алкоголь, що призводить до нового виду залежності, яка стає більшим жахом, ніж пережита ситуація.

Алкоголь впливає не тільки на людську психіку, а й на тілесну сферу – спричинює порушення фізіологічних процесів. Тоді організм перестає бути здатним перебороти отруту: навіть менша кількість алкоголю може спри-

чинити таке отруєння, як у здорової людини – велика доза.

Людина повинна хотіти лікуватися. Це необхідний елемент визволення від алкоголізму.

Алкоголь стає доступним і щоразу його якість погіршується. Крім цього, передаються хибні моделі поведінки, які підштовхують до цієї залежності. Ми бачимо часом, як самі батьки пропонують маленьким дітям спробувати алкоголь.

Дитині не можна вживати алкоголю в будь-якому вигляді. Тому важливим є належне виховання і просвітництво, щоб діти розуміли, що алкоголь – це отрута, яка не приносить радості, а навпаки, стає тираном і причиною великого горя – як для них самих, так і пізніше для їхніх сімей. Скільки злочинів сьогодні в Україні чиниться під впливом алкоголю! Скільки сімей розпадається через те, що вдома панує тиран під назвою «чарка»!

Джерело: «Твоє Місто»

Блаженніший Святослав: «Львів стане центром українського світу наприкінці серпня 2020 року»

26-29 серпня 2020 року у Львові відбудеться VII сесія Патріаршого (Всецерковного) Собору УГКЦ на тему: «Еміграція, поселення і глобальна єдність УГКЦ». Пропонуємо до Вашої уваги ключові тези Блаженнішого Святослава про особливості цього Собору і його проведення у Львові.

– Якраз напередодні свята св. Миколая я до княжого Львова хотів такий маленький подарунок принести. Гарна новина. Про те, що наприкінці серпня наступного року Львів стане центром українського світу. Бо сюди прийдуть делегати з усіх наших поселень на Патріарший Всецерковний Собор. І ми будемо думати над тим, де ми є, якими ми сьогодні є, і як нам

бути разом, як нам будувати єдність українського світу, української Церкви. І ось Львів буде осердям такого форуму. І ми напрацювали спільні кроки, як

приготувати цей Собор, і бачимо, що княжий Львів відкриває нам широко свої гостинні двері, за що дуже вдячні.

Темою цього Патріаршого

Собору є еміграція, поселення і глобальна єдність Української Греко-Католицької Церкви. Ми бачимо, що сьогодні суспільство переживає зміну парадигми, зі статичного переходить у динамічне, рухоме. Сьогодні українці рухаються всередині своєї країни, виїжджають за кордон, багато приїжджають до України. І ми маємо зрозуміти, якими ми є сьогодні, як нам цю єдність будувати і як нам не загубитися в тому морі глобального великого світу.

Ми маємо кілька різних ініціатив. Зокрема, ми обговорили сьогодні, як рухатимуться по Львову делегати нашого Собору, окремий маршрут, пішохідний, веломаршрут, який єднатиме це місце, де вони

мешкатимуть (а це Колегіум на Стрийській з приміщенням Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ на Хуторівці), обговорили цілу низку культурних заходів, які супроводжуватимуть цю подію. Очевидно, що питання еміграції сьогодні є великим викликом, і ми прагнемо перетворити цей виклик на нагоду, на благословення. А це можливо лише тоді, коли навчимося відповідати на ці виклики. І гаслом цього Собору є слова: «Твоя Церква завжди і всюди з Тобою». Ми хочемо супроводжувати, як церковна спільнота, кожного нашого віруючого, де б він не був. І зокрема тут, у княжому місті Львові.

«Духовна велич Львова»

Звіщення Євангелія в секуляризованому світі

У передріздвяній промові до працівників Римської Курії, яку Папа Франциск виголосив у суботу, 21 грудня, вразили деякі слова, а також і спосіб, в який вони були висловлені. Визнаючи очевидність, вже передбачену деякими видатними мужами Церкви ще задовго до Другого Ватиканського Собору, він підкреслив: «Ми вже не живемо в християнському суспільстві. Сьогодні ми вже не є єдиними, хто формує культуру, ані першими, ні тими, до кого найбільше прислухаються». За його словами, «ми вже не живемо в умовах християнського суспільства», оскільки віра в значній частині Заходу «вже не становить очевидної передумови спільного життя», й більше того, навіть заперечується та висміюється. Тому ми потребуємо, як зауважив Святіший Отець, «переміни душпастирської ментальності, що не означає переходити до релятивістичного душпастирства». Зміни ментальності, відправною точкою якої є констатація того факту, що «християнське життя, в дійсності, є мандрівкою, паломництвом». Очевидно, мандрівкою «не в чисто географічному значенні, але, насамперед, символічному: воно є запрошенням відкрити порив серця, що, як це не парадоксально, потребує вирушити в дорогу, щоб змогли залишитися, змінитися, аби змогли зберегти вірність».

У минулому віра передавалася в родині з материнським молоком і через приклад батьків, а суспільство черпало натхнення із християнських принципів. Сьогодні це передавання перервалося, а суспільний контекст виглядає якщо не антихристиянським, то, принаймні, неприступним для християнської віри. З цього виникає питання, яке призвело до Другого Ватиканського Собору та звучить протягом останніх понтифікатів: як звичати Євангеліє там, де його вже не знають або не визнають? І не випадково, що Єпископи Риму один за одним з дедалі зростаючою наполегливістю вказували саме на милосердя як на ліки, необхідні для зцілення ран нашого сучасного людства. Милосердя Бога, який тебе шукає, наближається, обіймає, перш ніж судити. Саме завдяки досвіді цих обіймів визнаємо себе убогими грішниками, що постійно потребують допомоги.

Наприкінці зустрічі Папа Франциск захотів подарувати своїм найближчим співробітникам книгу-інтерв'ю «Без Нього нічого не можемо», написану разом з Джанні Валенте. Він охарактеризував її як «документ», написаний за підсумками надзвичайного місячного місяця. В цій книзі, яка нещодавно побачила світ, Папа пояснює, що місяць є ділом Ісуса. «Надаремно метушитися. Не потрібна самоорганізація, не треба кричати. Непотрібними є вигадки та хитрощі», бо це Христос допомагає Церкві вийти із себе самої. В місяці звіщення Євангелія ти рухаєшся вперед, бо тебе підштовхує та провадить Святий Дух. А коли прибуваєш, то усвідомлюєш, що Він прибув туди раніше від тебе й чекає на тебе».

Звіщення Євангелія, додає Папа в книзі-інтерв'ю, «не полягає в тому, щоб дошкуляти іншим апологетичними промовами, в тому, щоб викрикувати в обличчя іншим істини Об'явлення. Ще даремніше «немов камінням кидати в інших доктринальні правди та формулювання», оскільки «буквальне повторювання звіщення саме в собі не є дієвим і може потрапити в порожнечу, якщо люди, до яких воно звернене, не мають нагоди зустріти та якимось способом відчувати ніжність Самого Бога до них, Його цілюще милосердя».

За словами теперішнього Наступника святого Петра, характерною ознакою християнської місії є поводитися як «полегшувачі віри, а не її контролери». Спрощувати, тобто «вчиняти простим, не ставити перешкод Ісусовому прагненню обійняти всіх, оздоровити всіх, спасти всіх». Завжди усвідомлюючи, що «без Нього нічого не можемо».

«Vatican News»

Папська біблійна комісія приготувала дослідження про людину в світлі Біблії

«Ким є людина?» – цим запитанням пронизані всі книги Біблії, від Буття до Одкровення. Це запитання, що виразно поставлене у 8-му псалмі, Папська біблійна комісія обрала як заголовок дослідження, яке проводилося вперше. Йдеться про систематичний антропологічний аналіз Святого Письма. Книга побачила світ у Ватиканському книжковому видавництві.

Як розповів в інтерв'ю для «Радіо Ватикану – Vatican News» один зі співавторів дослідження о. П'єтро Боваті, ТІ, воно проведене як відповідь на особисте прохання Папи Франциска, вилившись у чотири розділи, які на 330 сторінках розглядають людину та її взаємини з Творцем у світлі біблійної розповіді.

«Протягом своєї тисячорічної історії, – читаємо у вступі, – людство зробило поступ у наукових знаннях, крок за кроком вдосконалило усвідомлення «прав людини», засвідчивши зростаючу пошану до меншин, беззахисних, убогих і маргіналізованих». Але, незважаючи на цей поступ, в різних вимірах сучасного контексту втрапився сенс людського життя як Божого дару. Однак ще святий Павло називав наслідком «браку пошани до Бога» суспільство, пронизане «безладом, насильством, бунтами й жорстокістю».

В документі Папської біблійної комісії зазначається, що схожими явищами позначений також і наш світ, «де підважується антропологічна цінність статевих відмінностей, де ми є свідками слабкості подружніх стосунків і поширення домашнього насильства». Загалом «мусимо констатувати прояви егоїзму та вседозволеності, що викликають жорстокі війни» та «нищення планети».

Завданням дослідження є подати експертам, катехитам і форматорам авторитетний засіб, покликаний допомагати розвитку богословських і філософських дисциплін, а також надати довідкову базу, з якої можна почерпнути біблійні принципи щодо актуальних суспільних дискусій і тем, як от розлучення, перелюб, гомосексуальність, целібат тощо. Щодо питань, які не знаходять прямих послань у Біблії, наводяться загальні принципи біблійного вчення.

В першому розділі розглядається людину як Боже створіння, тендітне буття, створене із земного порошку, оживлене Божим подихом. В другому розділі аналізується становище людини «в едемському саді», поглиблюючи такі питання як харчування, праця та взаємини з іншими живими істотами. Третій розділ представляє людину як істоту, що творить взаємини, обговорюючи різні форми стосунків: подружні, синівські, братерські та приятельські. Врешті, четвертий розділ присвячений історії людини, яка «переступає Боже заповідь, обравши дорогу смерті», однак через Боже втручання «історія перетворюється в подію спасіння».

«Наміром цього документа є допомогти відчувати красу та складність Божественного об'явлення, що стосується людини. Краса спонукає цінувати Боже діло, а складність запрошує розпочати смиренний та невпинний труд дослідження, поглиблення та передавання», – пояснює кардинал Луїс Ладарія, префект Конгрегації віровчення, який очолює Папську біблійну комісію.

«Vatican News»

Папа скасував «папську таємницю» у справах, що стосуються сексуальних зловживань

Два документи, яким судилося залишити вагомий слід в історії: Папа Франциск скасував «папську таємницю» у випадках сексуального насильства та зловживання щодо неповнолітніх, скоєних представниками духовенства, а також вирішив змінити норму щодо злочину дитячої порнографії, зараховуючи до категорії «delicta graviora» – найважчих злочинів – зберігання та розповсюдження порнографічних зображень з участю неповнолітніх до досягнення 18 років. Цим рішенням цивільним слідчим органам надається доступ до свідчень, отриманих під час церковних процесів.

Перший і важливіший документ – це рескрипт, підписаний Державним секретарем П'єтро Пароліном, в якому повідомлено, що 4 грудня цього року Папа вирішив скасувати «папську таємницю» стосовно заяв, судових процесів та рішень щодо злочинів, згаданих у першій статті нещодавно опублікованого Апостольського листа у формі motu proprio «Vos estis lux mundi». Тобто йдеться про випадки насильства та сексуальні акти, що здійснюються під погрозою чи зловживанням владою; випадки зловживання дітьми та уразливими особами; випадки дитячої порнографії; випадки незааявлення та прикриття винуватців у зловживаннях з боку єпископів та генеральних настоятелів чернечих чинів і згромаджень.

Нова норма уточнює, що «інформація опрацьовується таким чином, аби гарантувати її захист, цілісність та конфіденційність», встановлені Кодексом канонічного права, щоб захистити «добру репутацію, престиж та приватну сферу» залучених осіб. Але ця «службова таємниця», як зазначається в документі, «не повинна перешкоджати виконанню зобов'язань, встановлених на кожному місці цивільними законами», включаючи обов'язки заявлення, «ані здійсненню виконавчих запитів цивільної судової влади». Крім того, ні на заявників, ні на потерпілих, ані на свідків «не може накладатися жодне зобов'язання зберігати мовчання» стосовно фактів.

Другий рескрипт, підписаний кардиналом Пароліном та префектом Конгрегації віровчення кардиналом Луїсом Ладарією Феррером, повідомляє про зміни трьох статей motu proprio «Sacramentorum sanctitatis tutela» (2001 р., зміненого 2010 року). Постановлено, що до найважчих злочинів, зарезервованих для рішення Конгрегації віровчення, зараховується придбання, володіння або поширення, з наміром розпусних дій, порнографічних зображень неповнолітніх, що не досягли вісімнадцяти років, здійснені представником духовенства будь-яким способом та будь-яким знаряддям». До сьогодні ця межа становила 14 років.

І, врешті, в іншій статті допускається, що в справах, які стосуються цих важких злочинів, роль «адвоката та прокурора» можуть виконувати також вірні миряни, що здобули докторський ступінь з канонічного права, а не тільки священники, як це було раніше.

«Vatican News»

Дитяче свято у Ватикані

Неподалік ватиканського пансіонату «Дім святої Марти», спорудженого свого часу для розміщення гостей, що прибувають до Ватикану, який Папа Франциск після обрання Наступником святого Петра обрав своєю резиденцією замість Апостольського палацу, розташований педіатричний диспансер, що також носить ім'я святої Марти, заснований 1922 року Папою Пієм XI. У цьому осередку, яким опікуються Сестри Милосердя святого Вінсента де-Поль, отримують допомогу діти з родин у важкому економічному становищі, що походять з різних куточків світу.

Вже стало звичним, що в контексті свого дня народження, що припадає 17 грудня, та наближення різдвяних свят, Папа Франциск зустрічається з маленькими пацієнтами. Не став винятком і цей рік, тож перед проказуванням молитви «Ангел Господній» у неділю, 22 грудня, він завітав до залу Павла VI у Ватикані, де на нього чекали діти, персонал і волонтери диспансеру та великий торт з нагоди дня народження.

Наймолодші учасники привітали Святішого Отця хореографічними постановками, піснями й театральною сценкою.

Промовляючи до присутніх, Папа не приховував свого захоплення талантами дітей, а також подякував дорослим за організацію цього свята. «Дарувати дітям радість – це велика річ. Коли батьки вміють гратися з дітьми, то роблять велику справу», – наголосив він.

Далі, покликаючись на написи, що були на скринях, які під час театральної постановки принесли три царі-мудреці: «надія», «любов», «мир», Святіший Отець в улюбленій формі спілкування з дітьми через запитання та відповіді, захопив їх замислитися над тим, що є кращим – війна чи мир, і що для того, аби здолати війну, потрібні любов і надія. «Саме так, з надією прямувати вперед. Завжди скеровувати погляд у майбутнє, вдивлятися в горизонт з надією, яка завжди приходиться від Господа та завдяки нашим старанням на користь кращого світу», – зауважив Папа.

«Vatican News»

Назустріч ближньому

Вже понад півроку студенти Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ щовівторка влаштовують вечері для потребуючих. Благодійні заходи відбуваються на Сихові, у сквері біля храму Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ. Ініціатива також має екологічне спрямування, оскільки при роздачі їжі використовують мінімум пластику. Акція має назву #невикидай_поділися. Вона діє при Екологічному відділі Братства Введення в Храм Пресвятої Богородиці.

Під час благодійних обідів чи вечері (адже роздача їжі відбувається о 20:00) панує досить дружня атмосфера. Присутні комунікують, разом моляться і слухають Слово Боже. Відтак кожен має нагоду відчувати себе потрібним і не покинутим. Адже люди мають потребу не лише у харчах, але й у їжі духовній. Тому брати-семінаристи дбають також про те, щоб сказати присутнім добре слово, вислухати, вітають із днем народження тих, хто має свято. Завдяки такій дружній, теплій атмосфері потребуючі можуть стати ближче до Бога, знайти нових хороших знайомих та повірити в себе. Деякі вже навіть знайшли роботу.

Така благодійна праця не залишається без добрих плодів – переконані організатори. Адже і для волонтерської молоді – це новий досвід. Такі зустрічі допомагають зрозуміти, що абсолютно кожен може опинитися у скрутній життєвій ситуації. Є багато людей, які сьогодні потребують безкоштовного обіду, бо не завжди дають собі раду в житті. Це нас приземляє і дає ширше бачення світу, розповідає брат Орест Апостолок.

Перед тим, як започаткувати благодійну ініціативу, семінаристи переймали досвід у християнської молодіжної спільноти «Надія є», яка займається роздачею їжі для потребуючих біля храму свв. Ольги і Єлизавети.

Додамо, що їжу для акції #невикидай_поділися семінаристи отримують завдяки ідальні навчального закладу. Якщо у семінарії залишається їжа, то вони також віддають її на роздачу спільноті. Один з відвідувачів, пан Олень, каже, що такі заходи є дуже потрібними. За його словами, зустріч із добродійцями спонукає до добра і дає певне натхнення.

Допомогти добрій справі можна не тільки матеріально, але й молитвою, волонтерством чи просто прийти і поспілкуватися. Усі охочі можуть допомогти, зателефонувавши за телефонами 0974663956, 0934317424 та зробити світ трішки кращим.

Інна Тучак, «Духовна велич Львова»

Глава УГКЦ: «Викликом для християнських громад є допомогти людині вийти зі стану анонімного парафіянина»

Якщо людина зрозуміє, що бути християнином – це бути приналежним до спільноти, і що вона не може жити абсолютно індивідуалістичним духовним життям, тоді така людина – воцерковилася. На цьому наголосив Глава й Отець УГКЦ Блаженніший Святослав в ефірі програми «Відкрита Церква». Співрозмовником Глави УГКЦ був журналіст Юрій Макаров.

«Сьогодні ми бачимо те, як сучасні засоби комунікації справді крадуть у людини увагу. Ми часом є суспільством гіперстимульованим і щоразу шукаємо нових пережиттів та вражень. Коли йдеться про Церкву і тих, хто несе якісь вічні істини в той чи інший спосіб, то ми мусимо достукатися до уваги тієї чи іншої особи. Навіть в контексті святої Літургії ми маємо кілька таких моментів, коли диякон урочисто перестерігає: «Будьмо уважні!» – бо відбуватиметься щось дуже важливе – читання Божого Слова чи принесення євхаристійної жертви. Тому достукатися до уваги сучасної людини, яка, властиво, є настільки в полоні сучасних узалежнень, зокрема своєї уваги, може бути доволі непросто», – заявив Предстоятель.

За його словами, вірянам і душпастирям потрібно усвідомити, що Боже Слово і Церква – це є не тільки дійсність, яка обмежується інформативним простором, чи простором комунікації. «Церква – це сопричастя. Що це означає? Що Церква – це спільнота, де ми разом щось переживаємо. Ми разом досвідчуємо присутність Бога між нами. І ось я думаю, що один із важливих елементів душпастирства – це допомогти людині полатати свою самотність навіть тоді, коли йдеться про свою власну увагу чи увагу й допомогти людині вийти з кокону, в який ми закриваємося, і досвідчити іншу особу, яка є поруч. Бути разом – це так природньо для людини, бо людина все ж таки істота соціальна. Людина потребує іншої особи та тієї радості – бути разом з кимось. І тому зараз важливий елемент душпастирства – допомогти сучасній людині бути разом з іншими», – зауважує Блаженніший Святослав.

За словами Глави УГКЦ, ми краще себе усвідомлюємо, коли зустрічаємо інших людей. «Очевидно, що той, хто перший стукає до мого серця, – це є Бог, який викликає мене з моєї самотності – до спілкування, до діалогу, до сопричастя. Однак нерідко це неможливо пережити й усвідомити, якщо я не побачу поруч себе іншу людину, особу. Я думаю, що важливим викликом для християнських громад є допомогти людині вийти зі стану анонімного парафіянина, який заходить до храму, ставить свою свічку, відмовляє свої молитви, ні з ким не вітається, виконає набір ритуальних жестів і відійде. Адже такий людині важко зрозуміти, що коли вона приходить до храму, то бодай з кимось повинна поговорити. Хоча би з Тим, для кого ставить ту свічку», – вважає духовний лідер греко-католиків.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав до українців: «Мій заклик до вас дуже простий: не будьмо байдужими, бо байдужість вбиває!»

«Коли я байдужий, ця байдужість, у першу чергу, вбиває мене, який байдужий до того, що діється в моїй країні, який байдужий до болю мого ближнього. Тим самим я прирікаю і мою країну, і моє суспільство, і моїх ближніх на терпіння і смерть, – так висловився Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у програмі «Відкрита Церква» про альтруїзм. – Тому мій заклик до вас є дуже простий: давайте, не будемо байдужими, бо байдужість вбиває!»

Блаженніший Святослав нагадав, як у часи Майдану на вулицях Києва можна було побачити короткий напис, але влучність як постріл: «Байдужість вбиває!»

Натомість, на його переконання, діла милосердя, альтруїзм оживляють. «Не будьмо байдужими, бо сьогодні ми часто чинимо, як діти, які хочуть швидко і вже досягнути всього», – сказав Глава Церкви.

На думку Предстоятеля Церкви, часом боротися за свою країну, за краще майбутнє потрібно невпинною мурашиною працею багато років, як про це говорив митрополит Андрей Шептицький.

«Тому, давайте, не будьмо байдужими, живімо любов'ю до свого ближнього, зауважуймо потреби свого ближнього. І тоді ми своїми маленькими вчинками будемо рятувати їхнє життя і будувати краще майбутнє для нашої з вами батьківщини», – закликав Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Борис: «Людині важко відчутти себе гідною, якщо вона самотня»

Аналітичний центр УКУ разом з Українським католицьким університетом в Києві уже вдруге організував обговорення головних викликів, які стоять перед Україною та світом. У міжнародній конференції «UCU Global: людська гідність у часи метавпливів» взяли участь аналітики, дипломати, бізнесмени, медійники, дипломати і представники духовенства. Із підсумковим словом виступив митрополит Філадельфійський Борис (Гудзяк).

Про самотність

– Можливо, кожен згущує кольори свого часу. Але, як на мене, великим викликом, який проявляється скрізь, є відчуття самотності. Попри те, що люди тепер мають можливість безперешкодно комунікувати один з одним в інтернеті, дуже багато людей відчують себе самотніми. Кожна людина потребує ще когось... Розділена радість подвоюється, розділене страждання легшає.

Людині важко відчувати себе гідною, якщо вона самотня. Співпричетність дає людині можливість відчутти гідність. Для глобальної гідності ми потребуємо дуже конкретних жестів співпричетності.

У світі є те, що усіх об'єднує, і ті, хто об'єднує. Мати Тереза – ось об'єднувач особистість. Вона займалася тими, кому, як видавалося, ніщо вже не могло допомогти. Ця її радикальність промовила до всього світу. Нам треба зважитися на ці речі теж...

Про правду

– В Америці вирує буря навколо того, що єпископи не відважилися говорити правду про тих, хто вчиняв сексуальні дії щодо неповнолітніх. Люди боялися говорити правду, думали, що, може, якось без них то все владнається. А в результаті втрачається віра у справедливість і добро. Добро не пропадає, але ефект зла триває.

Правда необхідна. І вона є, хочемо ми того чи ні. Якщо, наприклад, я хочу бути родичем Наполеона, то це не зробить мене родичем Наполеона. Але тепер багато людей кажуть, що вони хочуть, щоб 2+2=5, бо «мені так треба». Вислуховувати їх, можливо й потрібно, але неможливо з ними погодитися.

Щоб вести діалог, потрібна не лише інша людина, а й спільний знаменник. Допомогти комусь – ось цей спільний знаменник.

Про Блаженнішого Любомира і гумор

Нас надихало те, як Блаженніший Любомир нас слухав. Він ніби витворював місце для кожної людини, яка говорила.

І ще він мав гумор. Він жартував із самого себе. А гумор – це дитина таїнства. Гумор – часто це різкий поворот, що знімає напруження і дозволяє перейти до кращого розуміння, усвідомлення.

Ісус, як мені здається, був великим гумористом. Пам'ятає історію про жінку, яка, можливо, наробила багато чого такого, що зробило нещасливими родини і дітей. Навколо неї зібралось багато людей, які вже вибирали камінці, якими будуть її бити. Вони вже відчували ту напругу, з якою вони її будуть вбивати.

А яка напруга була у тій жінці? Вона чекала страшної, довгої, болючої смерті. І тут Христос... щось пише у пилюці (це, до слова, чи не єдине місце у Святому Письмі, де Христос пише). А потім промовляє: «Хто не без гріха, нехай перший кине камінь».

Напруга раптом зникає у тих руках, які тримали камені. Каміні випадають із пальців і чоловіки ідуть додому. Христос звертається до жінки: «Іди і не гріши».

Блаженніший Любомир умів з усмішкою і потрібним словом нагадати нам, ким ми є.

Я сподіваюся, що Церква здатна з гумором до самої себе робити прості речі. Якщо дотепно з себе самого посміятися, то появиться легкість і наснага робити конкретні речі. Наша гідність буде поширюватися.

Я вражений жестами і кроками Папи Франциска. Він робить такі прості речі... Як-от мие ноги хворому чи доторкається до обличчя, спотвореного хворобою. Зараз є великий брак авторитетів, але я надіюся, що люди з відкритим серцем у Києві є. Я дуже вірю, що Україна справді, як вважає Френсіс Фукуяма, перебуває «на передовій світової битви» за можливість людей відчувати себе гідно.

Ірина Штогрін, «Радіо Свобода»

Соромлюсь визнавати свої гріхи перед священиком. Як бути?

У передріздвяний час сповідь – це дуже важливий етап приготування до зустрічі із Божим Сином. Однак для багатьох визнавати свої гріхи на сповіді є справжнім викликом – через сором.

Чи є сором перешкодою для сповіді? Як його позбутися?

Насамперед варто сказати, що соромитися скоєними гріхами – це абсолютно нормально. Якщо людина, аналізуючи свої вчинки, бачить свої провини проти Бога і їй стає за них соромно, то це означає, що вона розуміє складність гріха, неправдивість своєї поведінки, жаль через те, що образила безмежну Божу любов та довіру.

Під час іспиту сумління всі погані вчинки постають наче в освітленні, ми бачимо їх без прикрас – такими, якими вони є. І стає соромно – через те, що ті чи інші кроки було зроблено проти Божої волі.

Те, чого не варто робити, – так це під впливом сорому намагатись «загортати в обгортки» свої провини. Намагатись визнавати їх на сповіді так, щоби було якось більш прийнятно, насамперед для свого ж вуха. Наприклад, ходжу до церкви не дуже часто – а насправді ходжу раз в півроку. Є різниця, правда? Не дуже часто – це може бути не щодня для когось і т.д.

Сором за гріхи – це позитивний сигнал, що з нами і нашою совістю все добре, а не навпаки. Якщо ж, підготувавшись до сповіді, ми не відчуваємо сорому за вчинене, то тут може бути проблема: може, варто трохи по-іншому, менш лагідно та згладжено, назвати ті вчинки, які були здійснені?

Ще один аспект цього ж питання – це сором визнавати гріхи перед священиком. Багатьох саме це стримує роками від того, щоб висповідатись. Це дуже часто стосується гріхів проти сексуальності. Тут варто розуміти чітко: сповідник не прагне «посмакувати» всіма деталями наших гріхів – він там не для цього. Сповідь – це щире визнання і каяття з покірною та розумінням своєї неправоти. Достатньо визнати гріх, можливо сказати контекст і повторюваність. Важливо – щире каяття, а не деталі вчиненого.

Сповідник – це людина, яку Бог ставить нам для зустрічі з собою. Він для того, щоби допомогти, а не осуджувати, і тому немає жодних причин соромитися його у сповідальні. Наші людські гріхи – не унікальні. Бог хоче бачити наше розчулене серце, щоби пробачити і забути гріхи.

Тетяна Трачук, «ДивенСвіт»

Головні кроки для доброї Сповіді від єпископа-помічника Львівської архієпархії

Напередодні Різдва Христового Церква закликає нас до навернення та очищення власної душі через Святі Таїнства Покаяння та Присвятої Євхаристії. Саме тому, пропонуємо 5 тез преосвященного владика Володимира, єпископа-помічника Львівської архієпархії, про добру Сповідь.

Не боятися. З пасторального життя знаю такі випадки. Запитую людину: «Кого Ви боїтеся?» — «Боюся Сповіді». Я тоді кажу: «Добре, скажіть мені кого Ви боїтеся?». «Бога боюся». А я кажу: «Який сенс боятися Бога? Що, Він не бачив, що Ви робили?», «Бачив». Опісля ми спілкуємося про те, що не роль священника також, щоб його боялися. Причина глибша. Людина боїться саме себе. Найчастіше причина у цьому. Людина боїться щиро подивитися у дзеркало свого життя.

Святе Таїнство — це зустріч людини і Бога. І в Сповіді ця зустріч теж має місце. Сповідь людини перед Богом, навіть не так перед священиком, священник є свідком Покаяння людини.

Йти до Сповіді, коли є потреба. Сповідь і молитва — це є не обов'язок, це є потреба. Для того, щоб зрозуміти, наведу порівняння. Хоча у богословському вимірі будь-яке матеріальне порівняння не є зовсім доречно. Наприклад, ми їмо, бо наш організм цього потребує. Тому їмо зранку, в обід і ввечері. Також примирення з Богом, Святого Причастя потребує наша душа. І людина, яка себе любить, буде це приймати. Бо питання до людини, чи вона себе любить. Найбільша трагедія людини у тому, що вона себе не любить. Вона може думати, що любить себе, бо одягається, немов дбає про себе. Але якщо людина не приступає до Святого Причастя, тим самим робить собі кривду. А людина, яка робить собі кривду, одночасно себе не любить.

Коли забув визнати певні гріхи? Людина має право щось забути. Була би гірша справа, якби людина свідомо щось загаїла. Але людина може щось забути. Бо Сповідь — це не є певна бухгалтерія. Можу при молитві пригадати це і сказати: «Боже, хочу віддати Тобі це». Або коли буду приступати до наступної Сповіді, то сказати сповіднику, що сповідався, але забув.

Чим рідше людина сповідається, тим менше бачить свою гріховність. Уявімо собі, що ми є у певному приміщенні. І тут є суцільний хаос, багато сміття. Що ми можемо у тій кімнаті побачити? Що там є певний хаос, нам не подобається. А коли кімната, чи приміщення прибрано, чисте, навіть коли там впаде маленький папірець, ми це зауважимо, бо ми тоді вразливі на це. Адже у кімнаті чисто, ми маємо цю чистоту дотримати. Так само, як у нашій душі чисто, ми є вразливі також навіть на найменші речі.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Військові капелани Львова поділилися досвідом зі своїми колегами

16 грудня у львівському Будинку офіцерів відбувся круглий стіл за участю капеланів Центру військового капеланства УГКЦ о. Андрія Хомишина, о. Тараса Михальчука та диякона Олега Криштала. У заході взяли участь військові капелани ПЦУ та Збройних сил США і Канади.

Під час круглого столу отці-капелани розповіли про свою діяльність у Збройних силах України. Отці Андрій і Тарас поділилися власним досвідом душпастирства військовослужбовців, зокрема, на прикладі співпраці з Національною академією Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного та в інших військових підрозділах, в яких здійснюють своє служіння священники Центру військового капеланства ЛА УГКЦ.

Отці-капелани також мали нагоду поспілкуватися з журналістами, які чисельно взяли участь у заході. Модератором круглого столу був речник регіонального медіа-центру Міністерства оборони України полковник Олександр Поронюк.

За матеріалами: Kapelanstvo.info

У Львівській архієпархії – новий доктор богослов'я

13 грудня священник Львівської архієпархії Любомир Филипчак успішно захистив свою докторську дисертацію в Папському інституті духовності «Терезіанум». Шість років наукових досліджень були присвячені темі «Невблаганний Ти, Господи». Містичний досвід молитви «відчаю» в житті старця Силуана Афонського».

На початку кандидат представив своє дослідження, розповів про актуальність, головні завдання, наукову методологію та новизну дослідження. У першому розділі своєї дисертації дослідник розповів про історично-духовний контекст життя Силуана Афонського, а відтак зосередив свою увагу на містичному досвіді старця, висловленого, зокрема, у його писаннях. «Містичний досвід, згідно з життям та повчаннями Силуана, полягає у любові до Бога, до ближнього і до ворогів. Його містичний досвід характеризується постійним діалогом з Господом через молитву за себе і за цілий світ, а також через споглядання ікон». Третій розділ дослідження присвячений вивченню співвідношення писань Силуана Афонського до православного містичного богослов'я, а в останньому розділі голо-

вну увагу присвячено «молитві відчаю», яка, власне, і вводить старця у містичне богослов'я.

Головним науковим керівником докторської дисертації о. Любомира Филипчака був проф. Бруно Моріконі – відомий в Італії автор численних богословських книг на тему християнської духовності. Після закритої наради члени наукової комісії присвоїли кандидату титул доктора богослов'я.

На захисті докторської дисертації були присутні Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, Преосвященний владика Гліб, Апостольський адміністратор єпархії св. Володимира в Парижі, представники формаційних та монаших інституцій УГКЦ в Італії, численні гості.

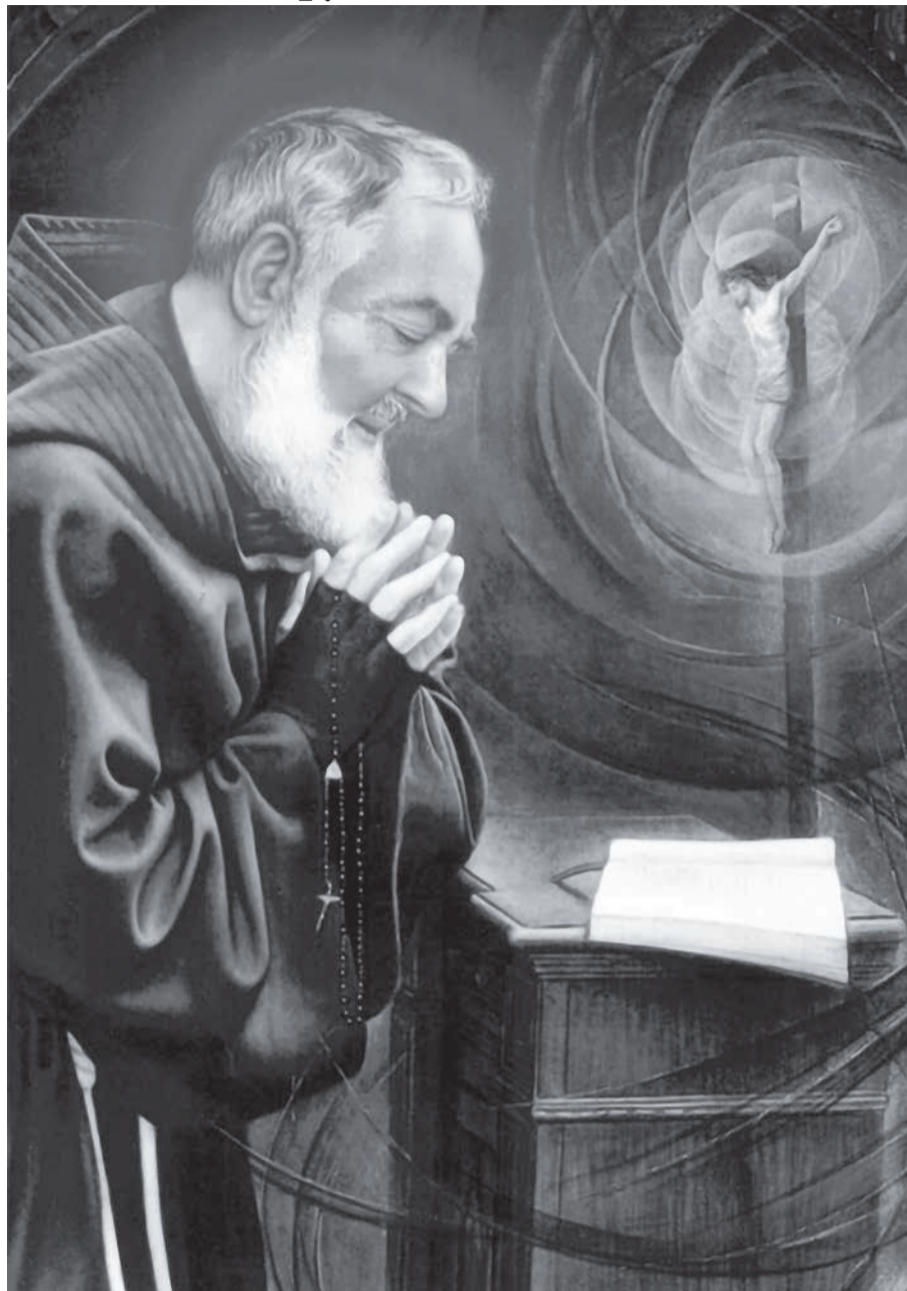
Сам о. Любомир Филипчак походить зі Львова, навчався у Львівській духовній семінарії Святого Духа, продовжив свої студії на ліценціаті та докторантурі в Папському інституті «Терезіанум», водночас здійснюючи служіння в прокатедральному соборі Святої Софії в Римі.

Пресслужба Львівської архієпархії

Коли отець Піо молився на Різдво, на його руках бачили Боже Дитя

Святий Отець Піо любив Різдво. З дитинства він мав особливу пошану до Немовлятка Ісуса. Капуцин отець Йосиф Марія Ельдер згадував: «У своєму домі в П'єтрельчіно він сам готував шопку. Часто починав працювати над нею ще в жовтні. Коли із друзями випасав стадо овець, що належало його родині, то шукав глину, щоби виліпити фігурки пастухів, овець та мудреців. Особливого значення Отець Піо надавав фігурці Немовляти Ісуса: працював над нею доти, поки не вважав ідеальною».

Ця ревність залишилася в ньому протягом усього життя. У листі до своєї духовної дочки святий писав: «Коли починалася новенна на честь Дитятка Ісуса, я відчував, наче мій дух відроджується до нового життя; відчував, ніби моє серце занадто мале, щоби прийняти всі Божі ласки».

Опівнічні богослужіння були радісним святом для Отця Піо, він ретельно служив їх щороку протягом декількох годин. Потім його душа підносилась до Бога з великою радістю, яку інші чітко бачили.

Очевидці також розповіли, що вони бачили, як отець Піо тримає Немовлятка Ісуса. Це була не порцелянова фігурка, а живе Дитя Ісус у чудесному об'явленні. Ренцо Аллегрі описує таку історію: «Молячись вервицю, ми чекали Божественної Літургії. Отець Піо молився з нами. Раптом у світлі я побачив, як Дитя Ісус з'являється на його руках. Отець Піо змінився, очі дивилися на дитину, сповнену блиску, яку він тримав на руках, усмішка дива змінила його обличчя. Коли видіння зникло, Отець Піо зрозумів, що я дивлюся на нього і що все бачив. Але він наблизився до мене і сказав нікому про це не згадувати».

Подібну історію розповідає священник Рафаель да Сант-Елія, який багато років жив поруч із Отцем Піо: «Я встав, щоб іти до церкви на Різдво опівночі 1924 року. Коридор був величезним і темним, і єдиним освітленням було світло невеликої гасової лампи. У сутінках я помітив, що отець Піо теж прямує до церкви. Він вийшов зі своєї кімнати і повільно пішов коридором. Я побачив, що смуга світла охоплює його. Придивившись уважніше, я побачив, що у нього Немовлятка Ісус на руках. Я просто стояв, паралізований, біля дверей своєї кімнати і впав на коліна. Отець Піо пройшов повз, увесь у сяві. Він навіть не помітив мене».

Ці надприродні події підкреслюють глибоку і постійну любов Отця Піо до Бога. Його любов також вирізнялася простотою і смиренністю, а ще – широко відкритим серцем, щоби прийняти те, що Бог запланував для нього у своїй благодаті.

Відкриймо своє серце для дару Дитяти Ісуса на Різдво, і нехай Божа незбагненна любов наповнить нас християнською радістю.

Адаптація Тетяни Трачук, «ДивенСвіт»

Освячення спортмайданчика на Знесінні

У день храмового празника, 22 грудня, на території біля храму Пресвятої Богородиці – Володарки України відбулося освячення та офіційне відкриття багатофункціонального спортивного майданчика, на якому діти Знесіння зможуть займатися футболом, баскетболом та волейболом. На церковне подвір'я майданчик був перенесений зі скверу ім. Олега Лишеги, що на вул. Новознесенській, за сприянням та силами міськради. Освятити його о. Михайло Цегельський – референт Відділу душпастирства спорту при Комісії мирян УГКЦ.

За словами голови Личаківської РДА Івана Лозинського, відкриття таких сучасних майданчиків є надзвичайно важливою справою. Керівник ДЮФК «Знесіння» Михайло Мриглід подякував усім, хто долучився до цієї доброї справи. Слова вдячності за чудовий подарунок дітям висловив і настоятель парафії о. Зіновій Хоркавий.

Попереду канікули, і діти з нетерпінням чекають, коли ж зможуть випробувати свої сили та спритність на новому спортивному майданчику.

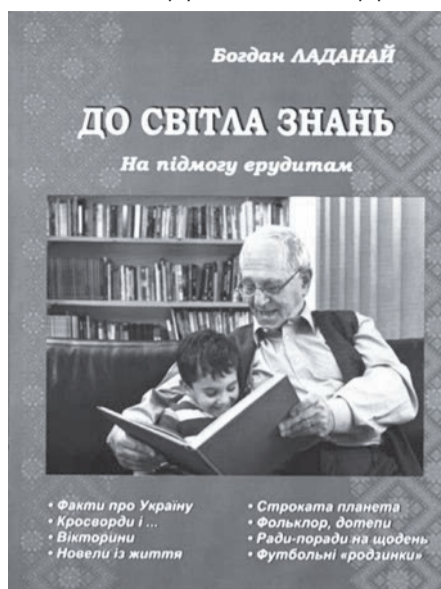
Оксана Лукаш, редактор часопису «Нове Знесіння»

Духовна нива журналіста. З Богданом Ладаном – до світла знань

Богдана Ладаная. А ще – й різної цікавої інформації про світ, в якому живемо, про ствердження повсюдно на Землі добра і викорінення зла. Так, у добірках «Зі скарбниці мудрих» читаємо: «Не потоками шумних і галасливих фраз, а тихою, невтомною працею любіть Україну» (Праведний митрополит Андрей).

Згадується нам, як кілька років тому на сторінках львівської християнської газети «Мета» було організовано вікторини на вивчення Біблії. Щономера друкувались вони за авторством Богдана Ладаная, щоб суттєво зростав інтелектуальний рівень читачів, утвердження їх у вірі тощо.

Принагідно варто зазначити, що у м. Самборі вже багато років проводиться турнір інтелектуалів серед учнів з вивчення Біблії. Охоче використовують і матеріали журналіста-ветерана.

Наостанок ще такі факти, почерпнуті з духовної скарбниці від Богдана Ладаная. Він розшукав у різних джерелах, що тварини – вівця, баран, лев, бик і ягня – найпопулярніші в Біблії. Сіль згадується в цій Книзі понад 30 разів.

Слід зазначити, що у творчому доробку ветерана-медійника із м. Самбора на Львівщині, члена НСЖУ, Заслуженого журналіста України Богдана Ладаная – 14 книжок для кмітливих і допитливих. Там – тематичні кросворди і вікторини, житейські новели, а ще – добірки унікальних фактів про минуле і сучасне нашої планети, зібрані з рідкісних, малодоступних для загалу джерел.

Наталія Шевчук, Богдан Перун, викладачі

Самбірського медичного коледжу

Студенти Тернопільської духовної семінарії вчили військовослужбовців виготовляти «мечі для лицарів»

У військовій частині 3002 Національної гвардії України в м. Тернопіль відбулася акція «Мечі для лицарів», у рамках якої військовослужбовці власноруч в'язали вервиці для бійців ОСС на сході України. Акція відбулася з ініціативи семінаристів Тернопільської вищої духовної семінарії імені Патріарха Йосифа Сліпого, які є членами Центру душпастирства силових структур імені св. мч. Лонгіна Сотника.

«Захід спрямований на підтримку військовослужбовців, які перебувають на сході, – розповів семінарист Дмитро Телев'як. – Кожен із військових мав можливість власноруч зв'язати вервицю для себе, рідних та воїнів ОСС».

За словами Дмитра Телев'яка, в акції взяли участь п'ятеро семінаристів і близько двадцяти військових. «Атмосфера у світлиці військової частини, де звершувався захід, була родинною, дружньою та комфортною. Проведений час був сповнений глибоких розмов різних тематик, діленням особистим досвідом служіння, висловленням життєвої позиції та перспектив на майбутнє. Будуючим фактором акції був також запал, з яким військовослужбовці виготовляли вервиці, відповідальність, з якою підходили, зміст, який вкладали у важливість наслідків такої акції».

На завершення зустрічі семінаристи коротко оповіли генезу виникнення вервиці, її структуру, зміст, значення, вагомість, поділ Таїнств та представили заклик Церкви щодо молитви на ній. Відтак гості спільно з військовослужбовцями помолилися початок вервиці і фрагмент одного з Таїнств.

Тернопільсько-Зборівська архієпархія УТКЦ

о. Юстин (Бойко): «Вічні обіти сестри складають у білих, але ніколи не у весільних сукнях»

Нещодавно у ФБ-мережі один з учасників розповсюдив фотографії із Чину посвячення у монахині, тобто з вічних обітів, однієї з представниць монастиря, який належить Руху екскомунікованого Василя Ковпака. Що не так у цьому обряді?

Отож, монаший обряд посвячення вічних обітів, котрий ми побачили на фотографіях у соціальних мережах, має певні елементи, які є відсутні у Чині вічних обітів, а саме – весільну сукню. Тому що це вже є такий елемент, який додали пізніше, це компонент сучасної культури. У різних Чинах і Згромадженнях, коли складають вічні обіти, то приходять у білому одязі, але ніколи у весільній сукні.

Що не так? Не так, що ці вічні обіти склалися у монастирі, який не визнаний Церквою. Тобто це є зібрання людей, яких згуртував священник, який віддалений від Католицької Церкви найвищим покаранням – Великою екскомунікою. Ба більше, він навіть не може називатися священником і, відповідно, не може засновувати монастиря.

Вважаю, що сама ідея монахині, як возлюбленої Христової, не є новою, але сама форма, яку було представлено, була дуже перебільшена і скерована на емоції.

Василя Ковпака, колишнього священника УТКЦ, відлучили Великою екскомунікою, як я вже згадував, – а це – найбільше покарання Церковного права, – через те, що він виявляв непослух місцевому єпископу, яким тоді був Блаженніший Любомир (Гузар). Ця справа розпочиналася ще у 90-х роках і набрала кульмінації у 2000-х. І він був віддалений від Церкви. Які були його вчинки непослуху? У першу чергу, він заснував власну семінарію. Семінарія – це є середовище, в якому куються майбутні кадри Церкви. Заснування семінарії є зарезервоване тільки єпископом, і то – за згодою Синоду. Сам єпископ не може засновувати такого роду інституції. Ба більше, Ковпак почав засновувати братства, і я вже не говорю про інші форми непослуху, які проявляв він супроти єпископа. Його попереджали багато разів, і після того, як він не послухався голосу Церкви, його було відлучено Декретом.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Гравець «Вольфсбурга» відмовився носити ЛГБТ-пов'язку

Хорватський футболіст Йосіп Брекало, який виступає за німецький «Вольфсбург», відмовився підтримати ЛГБТ. Нетиповий для толерантної Німеччини випадок стався в кращій лізі країни – Бундеслізі. Йосіп Брекало не став надягати капітанську пов'язку райдужних кольорів, яка символізує підтримку ЛГБТ-спільноти, пише «Поклик».

«Я виріс у християнській сім'ї. Якщо хтось обирає інший спосіб життя – я нормально до цього ставлюся. Це їхня особиста справа. Але я не зобов'язаний і не буду носити чийсь символи, які суперечать моєму світогляду», – заявив хавбек «Вольфсбурга».

У Мережі позитивно сприйняли вчинок хорватського футболіста. «Мужик сказав – мужик зробив», – написав один із користувачів інтернету.

У минулому сезоні Брекало провів у Бундеслізі 32 матчі, в яких забив шість голів.

Джерело: CREDO

Делегація скаутів «Скаутство Європи в Україні» взяла участь в офіційному переданні Вифлеємського Вогню Миру

Цього року естафету для Європи прийняла одинадцятирічна Вікторія Кампенхубер, яка першою запалила цей Вогонь Миру в гроті Ісуса у Вифлеємі. Відтак в столиці Австрії Відні вогник передали для всієї Європи. У ці дні він мандрує і Україною.

Вифлеємський Вогонь Миру як світло тепла, миру, злагоди і сподівання мандрує світом, долаючи кордони і єднаючи християн у переддень Різдва Христового. Ідея Вогню і його простий символізм – мир, радість і братерство – прихильно сприйнялися українською громадою продовж останніх років, становлячи для багатьох з нас доповнення під час святкування Різдва.

Вифлеємський Вогонь Миру постійно горить у Вифлеємі, на місці народження Ісуса Христа (його не слід плутати з Єрусалимським вогнем, що запалюється на Великдень). Цей вогонь є спомином про прихід на землю Ісуса Христа, символом любові та миру, визволенням від гріхів. Він визволяє людей з розпачу і дає силу, сподівання та надію.

В скаутському поясненні палаючий вогник символізує очікування в період посту та повну жертвенність. Світло є символом випромінювання добра,

душевного спокою, любові до людей і до світу. Рівночасно цей промінчик – це солідарність зі всіма, хто є далеко, з убогими, поєднання з Христом, котрий народився в убогості. У XII столітті один з учасників Хрестових походів привіз це світло з Вифлеєму як дар для своєї родини і близьких, як символ найбільшого добра. І через століття саме з рук в руки, від одного скаутського осередку до іншого, творячи «скаутську естафету» та єднаючи скаутів світу, Вифлеємський вогонь долає безліч кордонів і потрапляє до всіх, хто чекає на світло тепла, спокою та віри. Вогнем з Вифлеєму люди можуть запалити свічки вдома на Святу Вечерю. Крім того, Вогонь заносять до сиротинців, лікарень, щоб ті, котрі перебувають далеко від своїх родин, могли відчути тепло Вифлеємської зірки.

Традиційно Вогонь зберігається в церкві до Йордану – до 19 січня. Потім його можна погасити. Люди можуть брати Вогонь на кожну Святу Вечерю або гасити раз запалену від Вогню свічку.

Прес-служба Львівської архієпархії

Екуменічна панахида за душі ліквідаторів аварії на ЧАЕС

13 грудня духовенство Сихівського протопресвітерату Львівської архієпархії очолило екуменічну панахиду за душі ліквідаторів аварії на ЧАЕС у День ліквідатора. Панахиду звершили біля меморіалу «Героям і жертвам Чорнобиля» (м. Львів, вул. Морозна, 31а).

Прес-служба Львівської архієпархії

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Високопреподобний митрофорний отче Йосифе!
Від широкого серця вітаємо Вас із нагоди 65-річчя уродин!
Нехай ласкавий Господь щедро благословляє Ваше життя і служіння, дарує здоров'я, наснагу та Дари Святого Духа для подальшої плідної праці на Господній ниві! Від душі бажаємо Вам достатку сил і віри, світлих надій та емоцій, добрих вчинків і намірів, шасливих хвилин життя й усвідомлення того, що життя, дароване Богом, сповнене чудес і радості. Хай Ваше мудре батьківське слово дарує людям віру, надію та оптимізм!
Дякуємо Богові за дар Вашого життя і поклонання!
Дякуємо Вам за молитву, працю та служіння!
Нехай Господь Бог сотворить багатьом і благі і літа!

З молитвою і вдячністю – священники і парафіяни
храму свв. Ольги і Єлизавети

А ви знали, що ялинка – давній різдвяний символ?

Виявляється, ялинка – мабуть, найбільш комерціалізований та арелігійний елемент Різдва – по суті є «історією» народження Господа нашого Ісуса Христа.

Чи знали ви, що кульки – раніше яблука – висіли на ялинках як символ плодів з дерева пізнання добра і зла? Ось чому маленькі червоні яблука, які досягають пізно восени і які раніше використовували для прикраси ялинок, називають райськими яблуками.

Ялинковий ланцюжок (дощик, паперовий ланцюг) символізує змія, який спокусив Єву. Зірка на верхівці дерева, очевидно, символізує зірку, яка вела волхвів до Вифлеєму. А чи знаєте ви назву смугастих солодоців у формі паличок, якими американці прикрашають ялинки? Палички св. Йосифа! Вони мають нагадувати історію про подорож Святої Родини до Вифлеєму та Єгипту.

Сама ялинка також має релігійне походження. Спочатку це було райське дерево з різдвяних вистав, які ставили в пізньому середньовіччі (з XII століття) на теренах сьгоднішньої Німеччини. Кожна така історія починалася з первородного гріха із Адамом та Євою, тому були потрібні зелене дерево, фрукти та змії, – а в північноєвропейських реаліях у грудні це були хвойне дерево, осіннє яблуко та паперовий ланцюжок.

На закінчення виступу на дереві запалювали свічки, що символізувало світло Христа. Також вішали дзвіночки, які мали сповістити добру новину світові. Деякі джерела стверджують, що після вистави дерево носили по дорогах і домах, сповіщаючи про народження Ісуса. Виступи вийшли з моди, але ялинка залишилася. От тільки театральні аксесуари стали прикрасою – просто все більш заплутаною та барвистою.

Процес виготовлення уже більш сучасних скляних кульок на ялинку набрав обертів після 1840 року, коли працівник склозаводу в німецькій Тюрингії Ганс Грейнер вивув першу скляну прикрасу, бо, за легендою, не міг дозволити собі придбати популярні тоді різдвяні прикраси та солодоці.

Цілком можливо, що коли ялинка прийшла до нас, ніхто не пам'ятав, що колись символізували дрібнички, ланцюги та гірлянди, які використовували для її прикраси. Звичай ставити та прикрашати ялинку у своєму домі не дуже старий – він з'явився в XIX столітті в будинках знаті та купців і перейшов у селянський побут уже в XX столітті.

Про християнське коріння традиції прикрашати ялинку, безперечно, варто згадувати. Насамперед варто подумати про того, кого ми вітаємо цим деревом та прикрасами. І головне: «Не забудьте запросити Ісуса на свята», як читаємо у відомому онлайн-мемі.

Адаптація Тетяни Трачук, «ДивенСвіт»